

p. 8-9: Leuven Kort

Decanen blokken flexibilisering af

Volgens het voorziene tijdsplan moest de Academische Raad (AR) vorige week maandag een uitspraak doen over de invulling van flexibilisering aan de K.U.Leuven. Er lag op de bewuste AR dan ook een (nieuw) voorstel voor van de Onderwijsraad. Dit werd echter van tafel geveegd door de decanen zodat rector Oosterlinck de beslissing doorschoof. De reden hiervoor is dat in het voorstel het behaalde percentage geen rol meer speelt bij de deliberatie.

Verschillende decanen hadden eerder al aangegeven op AR dat ze de invoering van flexibilisering liever niet al te ingrijpend zagen. Ze opteerden er dan ook voor om flexibilisering binnen het huidige systeem maximaal toe te passen en later eventueel verdere veranderingen door te

voeren. Toch waren er ook decanen die geen graten zagen in een 'extremere' invoering van flexibilisering. Zo bijvoorbeeld de decanen (Toegepaste) Wetenschappen, faculteiten waar in de bachelorjaren veel keuzemogelijkheden zijn zodat de huidige deliberatieprocedure moeilijk werkbaar wordt. Hierbij moeten namelijk alle professoren aanwezig zijn.

De beslissing rond flexibilisering aan de K.U.Leuven is nu verdaagd, maar moet in de komende weken hoe dan ook worden genomen. Met de informatiedagen voor nieuwe studenten in het vooruitzicht dringt de tijd immers.

Meer over flexibilisering aan de K.U.Leuven op p. 4

Omstreden facultair eredoctoraat

Nadat pas een maand geleden door de Faculteit Toegepaste Wetenschappen drie facultaire eredoctoraaten werden uitgereikt, wordt opnieuw iemand door diezelfde faculteit in de bloemetjes gezet. Jean-Pierre Hansen krijgt op 23 november de eretitel uit de handen van rector André Oosterlinck. Hansen mag gerust de machtigste man binnen de Belgische energiemarkt genoemd worden. Niet alleen staat hij aan het hoofd van Electrabel, nog steeds de nummer één op vlak van elektriciteitsdistributie in België, ook gaf hij mee vorm aan de reconversie die een succesvolle liberalisering van de energiemarkt mogelijk maakte.

Het bericht over dit eredoctoraat was amper uitgebracht of in verschillende media doken artikels op die Hansens reputatie op de korrel namen. Zo belichtte men in *De Morgen* speculaties als zou Hansen betrokken zijn geweest bij een geval van bedrijfsspionage binnen zijn eigen Electrabel. Ook zijn rol bij de machts-greep binnen datzelfde Electrabel, waarbij de topman opzij gezet werd, zette men nogmaals in de kijker.

Niet enkel bij de persoon Hansen, ook bij de afhandeling van het eredoctoraat kan men zich vragen stellen. Enerzijds gaat het om een *facultair* eredoctoraat, anderzijds wordt daar op de uitnodiging, op de site, in het persbericht of in de Campuskrant met

geen woord over gerept. Daar wordt immers consequent 'eredoctoraat' gebruikt. Bovendien zal bij de uitreiking niet de decaan van de betreffende faculteit spreken, maar neemt de rector dit zelf voor zijn rekening.

Het is geen geheim dat rector Oosterlinck dit eredoctoraat erg graag wou. Een 'echt' universitair eredoctoraat zou natuurlijk voor nog meer commentaar zorgen, dus werd het een veel minder prestigieus facultair, dat evenwel mooier werd ingekleed. De kosten van dit eredoctoraat zouden naar verluidt zelfs door het rectoraat worden gedragen in plaats van door de faculteit, zoals dat gebeurt bij een facultair eredoctoraat.

Ook bij de universitaire eredoctoraaten in februari zal alvast een topindustriële in de bloemetjes worden gezet op voorspraak van de rector. Is Oosterlinck nu aan het pensioensparen en zien we hem na het aflopen van zijn mandaat terug in de Raad van Beheer van aan deze industriële gelieerde bedrijven? Na het veelbesproken eredoctoraat van prins Filip enkele jaren geleden was het immers aftellen tot de adellijke titel er kwam. Dergelijke gang van zaken besmeurt alvast het prestige dat met een universitair eredoctoraat samengaat.

Meer over het verbloemde facultaire eredoctoraat op p. 3

VERDER IN DIT NUMMER:

- VERHOFSTADT LIEGT 2
- OOK HUGO HIELD ZIJN BELOFTE NIET 3
- IK HEB VIER VROUWEN EN EEN KIND 5
- MET WELKE SAUS? 6
- MARXIST OP EMERITAAT 7
- NA HET HOLEBIFILMFESTIVAL 8-9
- EEN VOLLE TENT VOOR EEN DAG 11
- JE MOET NIET PER SE DE PROSTITUTIE IN 12
- TWEE MAAL LSVV IN 1 VETO 14
- GEBRUIKSVRIENDELIJKE MEISJES 16

Op vrijdagmiddag 24 december
stoppen de lessen om 13u!

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Belofte

Rector O.

Huidig vice-rector en rectorkandidaat Marc Vandevenne was bijzonder zenuwachtig. Hij liep een soort mantra te prevelen terwijl hij door zijn kantoor ijsbeerde met trillende handen die de nieuwste bijbelvertaling masseerden: "God is voor u, Marc. God is immers altijd voor u geweest, waarom zou dat nu anders zijn?" De aanleiding voor dit eigenaardige tafereel was niemand minder dan *doktor* en naamgenoot Marc De Craamclinie. Die had een interview aan Veto gegeven dat Vandevenne had gelezen, waarop de onderlip van laatstgenoemde was beginnen trillen en er traantjes in zijn ogen opwelden. Hij vreesde dat weldra een tot de tanden gewapende persploeg in zuivere paracommandostijl zijn kantoor zou binnenvallen om alle informatie uit hem te zuigen, ook datgene wat hij niet wilde lossen. Vandevenne zag moderne dingen als de pers niet zitten. Hij zou verplicht worden *de flauwe plezante* uit te hangen en sympathieke dingen te zeggen zoals dat hij geen problemen had met studentenparticipatie. Vandevenne besefte plots heel erg en heel pijnlijk: "Ik ben helemaal nog niet klaar voor een interview! Ik wil niet dat de Vetomuskieten naar mij komen!"

In volle paniek — de tranen stroomden nu over zijn wangen — rende Vandevenne naar zijn beschermheer: O. De rector was druk bezig met zich te nestelen aan zijn bureau om nu echt werk te maken van zijn memoires: binnenkort was hij rector af en dan zou de intellectuele aftakeling meteen beginnen. Er was dus haast geboden. Toen Vandevenne zonder kloppen het rectorale bureau binnenstormde, warmde O. net water voor zijn thee. Een verschrikte rector keek naar Vandevenne die perplex uitbracht: "Ik wil een knuffel!" De rector sloeg zijn arm om Vandevenne: "Marscke, Marscke, Marscke toch..." suste hij hem vaderlijk. "Ge gaat toch wat meer ruggengraat moeten tonen als ge zo groot en adellijk wilt worden als ik." Wat zich toen afspeelde was een van de meest tedere scènes die ooit op het rectoraat plaatsvonden, vooral als men weet dat O. helemaal niet van tederheid houdt. Hij had zichzelf weer eens overtroffen. Sinds zijn naderend afscheid had O. het gevoel dat hij zachter geworden was: hier en daar gaf hij al eens een schouderklopje — Vrouwwaerts jong, ik vind u een toffe peer — soms viel al eens een compliment — Jeanine, wat past de kleur van uw ogen schoon bij uw dossiers — of — Guido, ge ziet er weer zo jong uit vandaag — en nu zelfs een heuse knuffel!

En toen gebeurde het... De dramatische wending in het sympathiek voortkabelende verhaal... De kwade genius die zijn raderwerk laat ontsporen... Marlies O, echtgenote van, was de dag ervoor haar muts vergeten op het bureau van haar eega en kwam die nu terug ophalen. Ook zij klopte niet en liep meteen het kantoor binnen, waar zij zich geconfronteerd zag met een huilende Vandevenne en een troostende O. Marlies, die de situatie met één blik overschouwde, werd kwaad: "Awel," begon ze ferm, "sinds wanneer geeft meneer knuffels?" De rector had Marlies zien binnenkomen en siste tussen zijn tanden terug: "ssssjt... 't is in 't belang van de campagne: als ik de Marc *in the running* houd, blijf ik zelf steviger in 't zadel!" Marlies, die meteen kon volgen — zij had per slot van rekening de strategie voor haar man uitgetekend — sliste terug: "Ik heb altijd gezegd dat Vandevenne geen goede keuze was. De toekomstige rector moet slap zijn, maar zo slap nu ook weer niet" Terwijl Vandevenne nietsvermoedend lag te snikken op de schouder van O. ontspon zich een echtelijke twist over de verkiezingscampagne. Die eindigde ermee dat Marlies, die O. helemaal had vastgepraat, stampvoetend opstapte met de woorden: "Als ge niet snel zorgt dat dit opgelost raakt, kom ik op als rectorkandidaat en wordt Dardinaal Kanneels Algemeen Beheerder." En met die woorden sloeg ze de deur keihard achter zich dicht. Het enige wat O. nog kon denken was "Kanneels? Neen, dat nooit." Dan liet hij nog liever de Hallen platbombarderen.

Paul-Henri Giraud

Er sneuvelen tweehonderd banen bij Volkswagen. Er is een akkoord bereikt met de vakbonden en er komt geen staking. Als de vakbonden niet willen staken en het ermee eens zijn dat er banen sneuvelen, dan wil dat wat zeggen. Dat banenverlies blijkt echt onvermijdelijk is. Niemand kan er iets aan doen. Triest. Zelfs de regering niet. Dat is heel triest.

Want het is wel altijd de regering die beloftes maakt over meer jobs. Sommigen blijven daar bescheiden in, anderen kondigen bij het begin van hun legislatuur op megalomane manier aan dat ze 200.000 extra banen zullen creëren. Geen hond die Verhofstadt op dat moment gelooft, dat zouden wij althans denken, maar blijktbaar werkt zo'n doorzichtige truc toch om mensenmassa's koest te houden. 200.000 banen. Kom zeg. Het is bijna beledigend.

Zoals iedereen had voorzien komt dat er natuurlijk niet van. En zoals Verhofstadt wellicht ook had voorzien, springen kritische journalisten daar gretig op. "Waar zijn de beloofde jobs? Heeft uw beleid gefaald?" Er is een heel simpele verklaring waarom die jobs er niet zijn: de economie wil niet mee. Kan de premier niet echt iets aan doen. En die verklaring klopt nog ook. Dan moet je als journalist afdruipe, toch? De verklaring van de premier is correct. Einde kritiek?

De kritiek zou dan pas echt moeten beginnen. Het beleid heeft gelijk als het zegt: "We kunnen geen werkgelegenheid creëren in een aanmodderende economie." Het heeft ook gelijk als het stelt: "We doen ons best wel, maar we kunnen die economie niet zomaar op één-twee-drie weer aanzwengelen." Maar dan moet een regeringsleider misschien die belofte over jobs achterwege laten. Hij weet op het moment dat hij die uitspraak doet, dat hij op de economische conjunctuur gokt. Hij weet dat hij daar, zéker als liberaal, weinig aan kan doen. En hij weet vooral dat hij die

uitspraak straffeloos kan doen omdat hij het perfecte excuus klaar heeft voor als het misloopt.

Misschien vind je als lezer de schets van deze paradox beneden je niveau: je wist dit immers al veel langer. Toch kan het geen kwaad er nog eens op te hameren, want de vicieuze cirkel blijft intact en kan het makkelijkst doorbroken worden als iedereen beseft dat de politiek ons geen banen kan *geven*, dat doen de bedrijven nog steeds. Dus moet de politiek ook geen moeite meer stoppen in het schrijven van sprookjes. Daarom waren we ook bijzonder blij dat professor Jan Bundervoet in Knack nog maar eens verklaarde: "200.000 nieuwe jobs? Door onze wetenschappelijke kennis weten we dat zo'n cijfer pure nonsens is."

Verderop in Veto staat met dezelfde Jan Bundervoet een interview. Daarin schetst hij hoe een overheid de economische omstandigheden en de situatie op de arbeidsmarkt zo gunstig mogelijk kan invullen, ook voor diegenen die al werk hebben. Bijvoorbeeld door herscholingsprogramma's, herloning of een juist evenwicht tussen de verschillende belastingvormen: lasten op arbeid, inkomen, vermogen, verbruik... Maar dat is helemaal iets anders dan het *creëren* van banen. Een overheid creëert geen banen, tenzij ze haar ambtenarenapparaat uitbreidt en dat is niet meteen een ideale oplossing. Zolang een beleid gebouwd is op de constante verwarring tussen 'het beïnvloeden van de markt' en het 'het beheersen van de markt' zal de bevolking blijven vinden dat de regering loze beloftes maakt en hen bedriegt.

Bram Delen & Gijs Van Gassen

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief> (advertentie)

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U. Leuven

<http://agenda.kuleuven.be> (advertentie)

Horizontaal

1 Daarop beten Aimé en de jongens hun tanden stuk 2 Bestaat - Voorbij - Engelse afkorting voor Centrale en Oost-Europese landen 3 Naai - Dat heb je sowieso 4 Boom - Stad op Paaseiland - Familielid 5 Zoogdier - Vrouwelijke boom 6 Doorlatend - Vader van Anne Frank 7 Humanistisch Verbond - Daar mogen ze in Engeland niet meer op jagen - Vis 8 Roem - Dierengeluid 9 Expert in informaticatechnologie - Niet - Tijdschrift 10 Als dit bij heldere hemel komt, spreekt men van een verrassing

Verticaal

1 Dat kreeg Kerry achter zich 2 Dier - Werktuig - Steengoed blad 3 Vlug - Dierenverblijf 4 Niet verder dan - Bulgaarse munt - Research en Development 5 Vorst - Beroep 6 Zoogdier - Handelsmerk van Guy Mortier 7 Exempli Causa - Academische lerarenopleiding - 100 gram 8 Genetisch materiaal - Onbeweeglijk 9 Stuk chocolade - Ten aanzien - Familielid 10 Waterig beroep

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

“Gedachten moeten kunnen botsen om vooruit te gaan”

Het ligt misschien aan de tijd van het jaar, maar we worden overspoeld door de facultaire eredocoraten. Zo wordt op 23 november alweer een nieuw lid toegevoegd aan het selecte clubje. Jean-Pierre Hansen mag vanaf dan ook deze eretitel toevoegen aan zijn reeds indrukwekkende curriculum.

Tom Van Breussegem

Maar nu blijkt Hansen niet zo onbesproken als van de doorsnee eredoctor verwacht mag worden. Als directeur-generaal van energie-maatschappij Electrabel zou hij informatici van moederbedrijf Suez illegaal toegang verschaft hebben tot de bedrijfsgebouwen. Tijdens deze beruchte nacht werden, buiten het medeweten van de raad van bestuur om, enkele computers van kaderleden onderzocht. Pas later klapte Hansen uit de biecht en gaf hij toe dat de ‘spionage’ gebeurde in opdracht van Suez. Op die manier wou Suez informatielekken vanuit Electrabel naar de concurrentie onderzoeken. Over het al dan niet illegale karakter van deze actie bestaat discussie, daar ze door het moederbedrijf zelf georganiseerd werd en als een noodzakelijk kwaad werd afgeschilderd om de veiligheid te garanderen. Maar de manier waarop Hansen tewerkging, zorgde voor het in de mond nemen van ‘onbetamelijk bestuur’.

Postjes

Desondanks kan men de toekenning van het eredocoraat weinig verwonderlijk noemen als men ‘s mans staat van dienst bekijkt. Hij studeerde in 1971 af als Burgelijk Ingenieur Elektrotechniek te Luik om daarna Economische Wetenschappen te gaan studeren aan Paris II en te doctoreren aan Paris IX. Nog voor hij zijn doctoraat afrondde, bekleedde hij de post van adviseur Energiebeleid aan het ministerie van Economische Zaken. Het was het begin van een indrukwekkende carrière binnen Electrabel. In 1991 werd hij er gedelegeerd bestuurder. Thans is hij operationeel directeur van Suez, voorzitter van de Raad van Beheer van Electrabel en hoogleraar aan de UCL en de Ecole Polytechnique de Paris.

Ondanks dit indrukwekkende curriculum fronste men toch de wenkbrauwen toen de toekenning van het eredocoraat werd bekendgemaakt. De reeds aangehaalde feiten noopten ons ertoe professor Ronnie Belmans om toelichting te vragen. Belmans is een autoriteit op het vlak van energiedistributie in België en spreekt de laudatio uit tijdens het eredocoraat.

Veto: Kan u de verdiensten van Prof Hansen vanuit uw standpunt binnen de elektriciteitssector kaderen?

Professor Ronnie Belmans: «Jean-Pierre Hansen is iemand die, binnen het energiewereldje, België mee op de kaart gezet heeft. Er waren op een bepaald moment drie energiemaatschappijen en hij heeft die eind jaren 80 samengebracht in Electrabel nog voor er sprake was van de liberalisering van de markt. Hij heeft van Electrabel een krachtige speler gemaakt die groot genoeg

“Ik ben het beu. Steeds opnieuw probeert men de industriële sector in een negatief daglicht te stellen”

was om het binnen de Europese markt waar te maken. Bovendien heeft hij over dat onderwerp gedocoreerd en heeft op die manier de brug gebouwd tussen techniek en economie om vervolgens die ideeën terug te nemen naar de industrie. Het zijn dus niet alleen de academische, maar ook de maatschappelijke verdiensten die hem bijzonder maken.»

Veto: Hoe zou u de man karakteriseren?

Belmans: «In het Frans heeft men daar een mooi woord voor, ik weet niet hoe ik het in het Nederlands moet zeggen. Men gebruikt er het woord *aimable* voor. Hij is iemand die luistert, antwoordt en in discussie samen tot een oplossing probeert te komen.»

Statement

Veto: Hoe kwam men eigenlijk bij Hansen terecht?

Belmans: «Er wordt de laatste tijd zoveel gesproken over liberalisering en iedereen wil er zijn zeg over hebben. Maar veelal wordt het gebeuren op die manier in een negatief daglicht gesteld. We willen eigenlijk een statement maken: we hebben als ingenieurs en economen de laatste jaren zeer goed werk geleverd. Naast het respect voor zijn eigen verdiensten willen we, door de persoon van Jean-Pierre Hansen in de schijn-

werper te plaatsen, in dat kader een positieve boodschap uitbrengen over de sector.»

Veto: Hoe komt het dat pas een maand geleden aan dezelfde faculteit drie andere eredocoraten uitgereikt werden?

Belmans: «Dit is eigenlijk geen facultair eredocoraat. Het is meer multidisciplinair. Energie is geen op zich staande sector. Het zit te paard met de economie, de ecologie, de juridische sector en tal van andere vakgebieden.»

Veto: Toen bekend werd dat Hansen het eredocoraat kreeg toegekend, werd in de verschillende media direct verwezen naar de ‘info-gate’ affaire van begin dit jaar.

Belmans: «Daarover laat ik de kranten in hun wijsheid.»

Veto: Is de rol die Hansen daarin gespeeld heeft dan opgeklaard?

Belmans: «Voor zover ik weet, is daar nooit veel aan de hand geweest, maar ik ken natuurlijk de interne keuken van Electrabel niet. Maar als je de dossiers van binnenuit kent en vergelijkt met wat er allemaal over geschreven wordt, is er vaak een hemelsbreed verschil. Wat er juist van klopt, dat weet ik niet.»

Absurdo

Veto: In de media is Hansen wel volledig door het slijk gehaald...

Belmans: «Wat ik me dan afvraag is wat men er nu bij gewonnen heeft. Men springt op wat geruchten, maar achteraf is er helemaal geen opvolging. Steeds opnieuw probeert men de industriële sector in een negatief daglicht te stellen. Ik vertik het nog te reageren op alweer een negatieve boodschap. Laat ons nu voor één keer zeggen dat we eerlijk werk verrichten voor deze maatschappij. We zijn gekomen waar we zijn: in een rijk Vlaanderen. Maar laten we nu eens eerlijk zijn, de toegevoegde waarde wordt wel gerealiseerd in de industrie. Als men morgen investeert in de sociale voorzieningen komt het geld wel van wat de industrie als meerwaarde gecreëerd heeft. Ik ben dat negatieve plaatje dat men van ons ophangt gewoon beu!»

Veto: Is er dan geen discussie geweest bij de toekenning?

Belmans: «Neen, niet echt. En als dat wel het geval zou geweest zijn, hadden ze het misschien toch niet tegen mij gezegd (*lacht*). Bovendien, ik veronderstel dat u het artikel in *De Morgen* gelezen hebt. Dat was behoorlijk sec. Als ze gegronde twijfels zouden gehad hebben, dan waren ze daar toch dieper op ingegaan, nietwaar?»

Veto: Bestaan er eigenlijk richtlijnen van de K.U.Leuven uit wanneer controversiële personen in aanmerking komen voor een eredocoraat?

Belmans: «Neen, er zijn discussies met verschillende mensen en vervolgens wordt er beraadslaagd. Er zijn al eerder controversiële eredocoraten geweest. Ik denk daarbij aan personen van ‘koninklijke bloede’ (*lacht*). Maar als iemand een eredocoraat toegekend krijgt, dan gaat het over ‘visibele’ personen. En die hebben steeds voor- en tegenstanders. Als iemand een eredocoraat krijgt en niet controversieel is, moet men zich eigenlijk vragen stellen. Dat is natuurlijk een bewijs *ex absurdo*.

KORT • KORT • KORT

AAP/BAP toch stemrecht op AR

De onlangs verkozen vertegenwoordigers van het Assisterend en Bijzonder Academisch Personeel (AAP/BAP) zullen nu toch stemrecht krijgen op Academische Raad (AR). Dit was aanvankelijk niet zo, aangezien het opkomstquorum van 20% niet gehaald werd: slechts 17,45% van de stemgerechtigden brachten effectief hun stem uit. Het gevolg was dat de drie verkozen assistenten louter als waarnemer op AR zetelden. Daar werd nu echter beslist om de drie alsnog stemrecht toe te kennen. Volgend jaar moeten voor het AAP/BAP dan wel nieuwe verkiezingen voor AR plaatsvinden, terwijl dit onder normale omstandigheden tweejaarlijks gebeurt.

Kloosters van de hand gedaan

De K.U.Leuven wenst nog steeds geen hoger bod te doen op het klooster van de paters Salvatorianen dat studentenresidentie Salvast herbergt. De peda zou volgend jaar omgevormd worden tot een psychiatrische instelling door de Broeders van Liefde die momenteel het hoogste bod uitbrachten. Wel is de universiteit geïnteresseerd in een ander klooster; dat van de paters Kapucijnen in de Bankstraat. Niet met het oog op een verdere uitbouw van de universitaire huisvesting, echter: hiervoor verkiest de universiteit eigendommen in Heverlee.

De bewoners van Salvast blijven intussen actie voeren tegen de geplande verkoop aan de Broeders van Liefde. Vorige week dinsdag werd *de kotmadam* op de Oude Markt 24 uur ingekleed in zwart en rood, de Salvast-sportkleuren. Ook de petitie tegen de geplande verkoop die de honderd bewoners verplicht te verhuizen, loopt nog steeds.

Michiels gelauwerd

Jong VLD Federatie Leuven benoemt Leuvens korpschef Hugo Michiels tot ‘Mister Oude Politieke Cultuur’. Aanleiding is de belofte die Michiels maakte na het ongeluk dat hij in besonken toestand met zijn dienstwagen veroorzaakte. Michiels beloofde toen nog maximaal zes maanden aan te blijven als korpschef. Dit is intussen anderhalf jaar geleden en Michiels zit nog steeds achter het bureau in de Eikstraat. Hij werd tot twee maal toe veroordeeld voor het ongeval, maar stapte naar het Hof van Cassatie.

Van Rompuy heengegaan

81 jaar na zijn geboorte in Begijnendijk overleed vorige week Leuvens professor-emeritus in de economie Vic Van Rompuy in dezelfde gemeente. Van Rompuy, vader van Herman en Eric, is oud-decaan van de Faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen. Hij doceerde in zijn loopbaan over talrijke economische vakgebieden, het domein van de openbare financiën kon hem echter het meest bekoren.

(bd)

(foto Brecht Machiels)

Hoe flexibel wordt de K.U.Leuven?

Momenteel buigen de bevoegde instanties aan de K.U.Leuven zich over de vraag hoe ze flexibilisering binnen onze universiteit willen implementeren. Dit loopt enige vertraging op door meningsverschillen over het voorstel, dat de Onderwijsraad uitwerkte. Dit voorstel zou alvast enkele ingrijpende gevolgen hebben.

Ben Deboeck

Vorige week bekeken we de grote lijnen achter flexibilisering. Deze week richten we ons specifiek op de K.U.Leuven. Elke universiteit krijgt namelijk een zekere vrijheid om flexibilisering in te vullen binnen de eigen instelling. Aan de K.U.Leuven is het de Onderwijsraad die een voorstel moest uitwerken voor de invoering. Aanvankelijk werd gewerkt met twee opties, die beide zouden worden voorgelegd aan de Academische Raad (AR).

Het eerste voorstel was het 'synthesemodel' en sluit quasi volledig aan bij de momenteel gehanteerde evaluatiemethode van compenseren voor onvoldoendes. Hierbij wordt jaarlijks gedelibereerd, waarbij het totale percentage, het aantal onvoldoendes en de zwaarte ervan in rekening worden gebracht. Niet geslaagd betekent alle examens onder de tien opnieuw afleggen.

Sturend

In het ingrijpender 'accumulatiemodel' moet aan een aantal criteria per jaar voldaan worden. Zo mag er maar een vast aantal onvoldoendes op een bepaald aantal opleidingsonderdelen (OPO) worden behaald en wordt het mogelijk om voor enkele belangrijke OPO's geen onvoldoendes toe te staan. Met dit laatste punt bestaat wel het gevaar dat eerste- en tweedegrangsvakken ontstaan. Al zijn er in elk programma uiteraard kernvakken. Niet voldoen aan de criteria betekent alles onder de tien overdoen. Gelijke criteria voor iedereen dus, in tegenstelling tot het eerste model dat de deliberatiecommissie toestaat veel individueel te oordelen. Voor iemand die

50% behaalt, zijn in dit accumulatiemodel immers evenveel buispunten verschoonbaar als voor iemand die 80% haalt.

De reden hiervoor is dat flexibilisering toelaat dat er 'gesprokkeld' wordt doorheen de opleiding door te spreiden overheen meer jaren dan voorzien. In het huidige deliberatiesysteem kan een 'goed sprokkelaar' zo meer profiteren van het globale percentage dan studenten die het voorziene traject doorlopen.

Het accumulatiemodel is een aangepast creditsysteem. In een zuiver creditsysteem moet je immers slagen op elk OPO, wat erg veel macht geeft aan de individuele examinatoren. Het stapt ook over op 'tolerantie', terwijl het huidige systeem werkt met 'compensatie'. Bij compensatie wordt gewerkt met factoren die onvoldoendes vergoelijken, zoals

(foto Roman Verraest)

het totale percentage. Tolerantie echter, houdt in dat men ook kan slagen als men 'net onder de maat' presteert, zonder dat elders compensatie gezocht wordt.

In een eerste bespreking op AR sprak de meerderheid van de decanen zich uit voor het eerste model. Onder impuls van de energieke — sommigen verkiezen 'sturende' —

Onderwijsraadvoorzitter Eddy Van Avermaet werd intussen echter overgestapt op het uitwerken van slechts één voorstel, dat veel meer naar het tweede model neigt. Dit werd op Onderwijsraad unaniem goedgekeurd. Het droeg dus ook de goedkeuring van de studenten weg. Op AR werd het advies vorige week maandag echter niet aanvaard (zie ook voorpagina-artikel 'Decanen blokken flexibilisering af').

Elite

Het voorstel stapte wel volledig over op tolerantie. Het systeem van compenseren werd dus de rug toegekeerd. Binnen tolerantie zijn er nog verschillende mogelijkheden. AR zal moeten beslissen of er een universitaire eenvormigheid komt of dat de opleidingen zelf bepaalde keuzes kunnen maken tussen de mogelijke criteria om te slagen.

Een mogelijkheid is geslaagd zijn op elk OPO om te slagen in totaal, het pure creditsysteem dus. Internationaal wordt dit systeem wel vaker gehanteerd. Het is duidelijk en plaatst professoren voor hun verantwoordelijkheid bij het examineren. De universiteit vreest echter dat het de andere universiteiten een belangrijk concurrentievoordeel oplevert, als in Vlaanderen enkel Leuven voor zo'n 'streng' systeem opteert. De K.U.Leuven wordt dan immers de universiteit waar je geen enkel onvoldoende mag behalen. Als AR voor dit systeem zou kiezen, adviseerde Onderwijsraad om het systeem (voorlopig) enkel voor (master-na-)masteropleidingen te hanteren en om studenten geen beperkingen op te leggen over het aantal herinschrijvingen, zoals nu wel het geval is. Het zou ook voor de ganse universiteit moeten gelden, wil men het ontstaan van elite-faculteiten vermijden.

Voor bacheloropleidingen adviseerde Onderwijsraad nadrukkelijk een ander systeem. Namelijk een tolerantie van maximaal n onvoldoendes met tekort t, maar zonder enige invloed van het totaalpercentage op de evaluatie van studenten. Ook voor (master-na-)masteropleidingen is dit een optie als men 'slagen op elk OPO' niet universiteitsbreed invoert voor deze opleidingen.

ASSOCIATIES OVER HERVORMING VAN PORTULACA:

"Kan jij ons vertellen wat er precies gebeurt?"

De raden en geledingen van LOKO kiezen deze week voor het eerst een International Officer voor Portulaca, de vertegenwoordiging van de buitenlandse studenten. Hoog tijd dus om ook eens met de associaties, die bepaalde wereldregio's vertegenwoordigen, te gaan praten. Of is 'inlichten' hier de juistere term?

Joris Beckers & Anne Ruette

De recente hervormingen bij Portulaca hebben een aantal belangrijke gevolgen. Naast de associaties kunnen nu ook andere verenigingen bij Portulaca terecht. Daarbij krijgen de subsidie-aanvragen die zij mogen doen een strakker kader en wordt de *General Meeting* (GM) van de associaties afgeschaft. Iedereen kan wel terecht bij de *International Officer*, die de vroegere voorzitter en stafmedewerker zal vervangen. Maar wat vinden de associaties daar zelf van?

Gerardo Soto Dotor is de voorzitter van de *Asociación Latina*. De Mexicaan is een sprekend voorbeeld voor de communicatieproblemen die als een rode draad door het hervormingsproces liepen: "De hervormingen? Ja, we hebben het er al veel over gehad, maar zou jij ons kunnen vertellen wat er precies gebeurt?"

Jehad Najjar, vertegenwoordiger van

de *General Union of Palestinian Students*, kan wel reageren en wat meer is: zijn standpunt is ook dat van de andere associaties, zo verzekert hij ons.

Veto: *Hoe werden jullie op de hoogte gebracht van de problemen en de hervormingen bij Portulaca?*

Jehad Najjar: «De GM, ons communicatieorgaan om de noden van buitenlandse studenten te bespreken, werd van de ene dag op de andere opgedoekt, terwijl het toch goed functioneerde. Zo'n vertegenwoordiging is trouwens hard nodig. Omdat wij van niets wisten, gingen we vragen stellen bij Pangaea (*het ontmoetingscentrum voor buitenlandse studenten van de K.U.Leuven, red.*). Het ergste is dat niemand geïnformeerd werd door LOKO of Portulaca, wat we hen nog altijd kwalijk nemen. Zelfs via

The Voice (*het LOKO-tijdschrift voor buitenlandse studenten, red.*) kwamen we niets te weten. Twee maanden geleden ontmoette ik Guy Moors van LOKO die mij uitlegde dat ze vastgesteld hadden dat Portulaca incorrect werkte. Een hele schok.»

Veto: *Hoe hebben jullie gereageerd?*

Jehad: «Ik nam het initiatief en besloot de gegevens van alle associaties op te sporen om een vergadering te organiseren, een *googlegroup* op te richten en een brief naar LOKO sturen. Op de meeting kwamen we tot de conclusie dat als er een probleem is, LOKO dit moet oplossen. Hoe LOKO het

doet, is haar probleem. Het belangrijkste is dat Portulaca, de associaties en de GM, waarin we vele problemen bespreken, blijven bestaan. Omdat Portulaca niet kan werken zonder associaties, moeten eventuele moeilijkheden met ons besproken worden.»

Veto: *Hoe staan jullie tegenover de hervorming?*

Jehad: «We zijn er helemaal niet gelukkig mee. Als de *International Officer* slechts vier uur per week op Portulaca is, is dat niet genoeg voor de organisatie van activiteiten. Wat gaat die persoon trouwens de andere vier uur bij LOKO doen?»

«Over de beslissing omtrent subsidies kunnen we niets positiefs zeggen. Als anderen iets willen organiseren, dan moeten ze dat samen met de associaties doen. Waarom apart? De bedoeling van Portulaca is toch integratie. In grote groep optreden is dus de boodschap. Daarom moeten de associaties gemakkelijk op te

sporen zijn. Maak, bijvoorbeeld, links op de Portulaca-site.»

Veto: *Is er reactie van LOKO gekomen op jullie brief?*

Jehad: «We zullen binnenkort een gesprek met LOKO hebben, in de hoop dat we betrokken worden en dat ze begrijpen dat men buitenlandse studenten niet opzij kan schuiven. Als er problemen zijn, moeten die in de eerste plaats met ons besproken worden.»

Caroline Nijs van Pangaea over:

- de relatie LOKO - buitenlandse studenten:

«Bij mij zijn enkele buitenlandse studenten geweest die mij kwamen vragen waarom Portulaca nooit open was en wat er eigenlijk aan de hand was.»

«Door alle associaties in te lichten, kan men al een grote groep bereiken. Nu duurde het veel te lang voor de studenten ook maar van iets op de hoogte gebracht werden. Het is immers niet mogelijk je te verdedigen als iedereen over je praat, maar je zelf niet op de hoogte bent.»

«Ik heb ook wel begrepen dat de moeilijkheid om buitenlandse studenten te betrekken binnen LOKO te maken heeft met taal. Misschien moeten de LOKO-vergaderingen in het Engels plaatsvinden als buitenlandse studenten aanwezig zijn.»

- de oproep van Kringraad-voorzitter Jeroen Vandromme om het hele beleid voor buitenlandse studenten te herzien:

«De K.U.Leuven zet zich al goed in voor die studenten. De oriëntatiedagen worden goed onthaald en in vergelijking met andere universiteiten komt Leuven er zeer goed uit. Momenteel worden de diensten nog beter op elkaar afgestemd en de personeelsleden weten vrij goed welke taken andere internationale diensten vervullen. Je moet natuurlijk altijd verbetering nastreven.»

“Niet wachten op geweld tegen migranten”

De veroordeling van het Vlaams Blok doet ook na twee weken regelmatig nog stof opwaaien. Te pas en te onpas geven politici en commentatoren hun mening erover, maar advocaten houden zich opvallend gedeisd. Daarom dit interview met Raf Verstraeten, advocaat voor het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding en tevens professor in het strafrecht aan de K.U. Leuven.

Joris Beckers & Laurens De Koster

Oorspronkelijk wilden we professor Verstraeten graag in een dubbelinterview met zijn collega Matthias Storme, die hevige kritiek had op het arrest van het Gentse Hof van Beroep. Storme wilde echter enkel deze korte verklaring kwijt: “De vrijheid van spreken is onvoldoende gewaarborgd in dit land en ik wil niet als enige mijn nek uitsteken als alle intellectuelen zwijgen. Ik heb een vrouw en vier kinderen, dus verder geef ik geen commentaar.” Verstraeten moest de mededeling even laten bezinken, maar is toch overtuigd dat de vrije meningsuiting blijft bestaan. Voor racisme heeft hij echter geen begrip.

Veto: Wat maakt het Vlaams Blok volgens u racistisch?

Prof. Raf Verstraeten: «Om het racistische karakter van het Vlaams Blok aan te tonen, hebben wij met het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding een groot aantal elementen aangehaald. In de eerste plaats was daar de beginselverklaring van het Blok, het zeventigpuntenplan, zowel in de oude als in de vernieuwde, ‘gekuiste’ versie. Daarnaast hebben we ook verkiezingsprogramma’s en publicaties van alle geleidingen van de partij als bewijs aangevoerd.»

«Het Vlaams Blok was het niet met al die bewijsstukken eens: zo vonden ze dat lokale publicaties en materiaal van voor 1999 niet mochten meetellen. Wij vonden van wel, en het Hof van Beroep van Gent heeft ons daarin gelijk gegeven: zowel de lokale als de oude publicaties vormen uitingen van de ideeën van het Blok en de partijleiding heeft zich er nooit van gedistantieerd. Als je dan al die teksten analyseert, kom je veelzeggende dingen tegen, die trouwens uitvoerig zijn geciteerd in het arrest van Gent.»

Plichten

Veto: Is de vrijheid van meningsuiting nog gewaarborgd?

Verstraeten: «Mijn invalshoek voor de vrijheid van meningsuiting is altijd het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geweest. In artikel 10 van het EVRM wordt inderdaad de vrije meningsuiting erkend, maar er wordt onmiddellijk bij verteld dat er beperkingen mogelijk zijn: de uitoefening van die vrijheid brengt plichten en verantwoordelijkheden met zich mee.»

«Het Hof van Beroep heeft gezegd dat de vrije meningsuiting zeer belangrijk is en daar sta ik voor honderd procent achter. Die vrije meningsuiting kan ook zeer ver gaan en zeer scherpe uitlatingen beschermen, maar de grens is waar de vrije meningsuiting overloopt in aanzetten tot haat, discriminatie en geweld.»

Veto: Was het Vlaams Blok-proces een politiek proces?

Verstraeten: «Voor het Centrum was dit altijd een juridisch proces met, laten we

niet naïef zijn, eventueel politieke gevolgen. Het Centrum heeft de taak om de racismewet te doen naleven. Als het die taak *au sérieux* wil nemen, mag het zich niet beperken tot de vervolging van hier en daar een incident, maar moet het ook groepen aanpakken, ook al zijn dat politieke partijen.»

Veto: Wat zijn nu de gevolgen van het arrest van Cassatie?

Verstraeten: «Technisch gezien is het enige gevolg dat de veroordeling definitief en dus uitvoerbaar wordt. Het Vlaams Blok moet dus de geldboete betalen en ook de schadevergoeding aan het Centrum — vijfduizend euro.»

«Een onrechtstreeks gevolg van het arrest is dat het Vlaams Parlement nu de mogelijkheid heeft om de financiering van het Blok stop te zetten. Ik neem er akte van dat het Vlaams Parlement dat niet zal doen om klaarblijkelijk politieke redenen. Het is merkwaardig dat men ogenschijnlijk geen enkel gevolg hecht aan een definitieve beslissing van de rechter. Blijkbaar spelen hier angsten voor electorale gevolgen.»

Papier

Veto: Kwatonen beweren dat het Vlaams Blok zijn programma herschreef in functie van het proces.

Verstraeten: «Het proces heeft zeker een invloed gehad op het woordgebruik en op de manier waarop het Vlaams Blok zijn ideeën veruitwendigt. Maar ik ben niet naïef. Ik ga niet zeggen dat de ideeën van het Blok zijn veranderd.»

Veto: Betekent dat dat het Vlaams Belang ook de racismewet overtreedt?

Verstraeten: «Het Vlaams Blok was alvast racistisch van 1999 tot 2001, dat is wat het Hof van Beroep heeft beslist. Om te zien of het Vlaams Belang de wet overtreedt, moet men vandaag dezelfde oefening maken en zich afvragen of het kennelijk, herhaaldelijk en in het openbaar discriminatie en segregatie verkondigt. Daarbij moet men echter niet alleen kijken naar de inkt van het papier: het strafrecht kijkt naar de realiteit. In de nieuwe beginselverklaring worden bepaalde dingen blijkbaar niet meer zo gezien als vroeger en zijn bepaalde standpunten verzacht, maar gaat dat alleen over de naam en stijl, of ook over de inhoud?»

Veto: Was het Vlaams Blok eigenlijk verplicht om van naam te veranderen?

Verstraeten: «Dat was hoegenaamd niet nodig. Alleen de ideeën en de veruitwendiging hiervan tellen. De vraag of je het doet onder het etiket Vlaams Blok of Vlaams Belang is totaal niet relevant. Die naamsverandering heeft vooral een symbolische betekenis: men wilde een cesuur plaatsen en zeggen “Hier stopt het verleden en begint de toekomst”.»

«Het Vlaams Belang moet echter nog aantonen dat het afstand heeft genomen van bepaalde ideeën. Als Filip Dewinter zegt: “*You ain’t seen nothing yet*”, dan wijst dat niet echt op een substantiële koerswijziging.»

Politici

Veto: Was het Blok-proces eigenlijk wel een goed idee?

Verstraeten: «Ik besef dat je een maatschappelijk fenomeen niet kan veranderen met een rechterlijke uitspraak — zo maakbaar is een samenleving niet — maar sommige politici hebben al te gemakkelijk gesteld dat het proces niet aangewezen was. Het Vlaams Blok groeit

al tien à vijftien jaar en de politici zijn er nooit in geslaagd deze opgang te counteren. Als men dan de schuld voor de groei van het Vlaams Blok bij het proces legt, is dat een flauw excuus voor wat men niet zelf heeft kunnen bewerkstelligen.»

Pyrrusoverwinning

«Iedereen moet zijn rol spelen. De juristen hebben hun werk gedaan door de racismewet te doen toepassen. Nu is het aan de politici om het probleem met hun wapens op te lossen.»

“Merkwaardig dat het Vlaams Parlement geen gevolg hecht aan de veroordeling”

Veto: Wat is er dan bereikt met het proces?

Verstraeten: «De veroordeling van het Vlaams Blok is zeker geen Pyrrusoverwinning. Het Hof van Cassatie heeft twee belangrijke juridische principes duidelijk gemaakt: enerzijds dat het behoren tot een racistische groep op zich al strafbaar is, en anderzijds dat de vrije meningsuiting zeer ver kan gaan, maar toch begrensd is.»

«Er is een strekking, waar collega Storme toe behoort, die vindt dat de vrijheid van meningsuiting absoluut moet zijn. Ik vind — en het Hof van Cassatie lijkt het daarmee eens te zijn — dat er een grens moet zijn: als een discours erop neerkomt dat je een bepaalde groep systematisch als zondebok beschouwt en aanzet tot haat jegens die groep, moet je niet wachten tot er daadwerkelijk geweld wordt gebruikt tegen die groep.»

Veto: Wat gaat er nu gebeuren met het cordon sanitaire?

Verstraeten: «In eerste instantie verwacht ik geen veranderingen. In de toekomst is het echter wel belangrijk het profiel van het Vlaams Belang aandachtig te blijven onderzoeken. De bal ligt immers in hun kamp: ze moeten tonen dat er iets veranderd is. Momenteel wijst alles erop dat ze consequent hun ideeën verderzetten.»

«Sommige politici zeiden reeds voor de uitspraak dat ze het arrest niet nodig hebben om het cordon in stand te houden. Dat standpunt is uiteraard correct, maar het Centrum heeft ook nooit de bedoeling gehad om het cordon met een proces te rechtvaardigen.»

Principeskwestie

Veto: Hoe zou het Vlaams Belang moeten veranderen om respectabel te worden?

Verstraeten: «Het is niet aan mij om dat te bepalen, maar het feit dat dezelfde mensen exact hetzelfde blijven doen en zeggen is niet meteen een signaal van verandering. Anderzijds zijn er in de nieuwe beginselverklaring verschillende scherpe kanten van het zeventigpuntenplan afgevlind. We moeten nu bekijken of die omzetting ook in het discours en op het terrein gebeurt.»

«De uitspraak van Dewinter, dat elke moslimvrouw die een hoofddoek draagt een terugkeercontract tekent, bijvoorbeeld, komt in de context van het ideeëngoed van het Vlaams Blok op een

uiting van racisme neer. Moslimvrouwen worden hier immers op basis van een louter uiterlijk kenmerk bestempeld als zondebok.»

Veto: Hoe moet de K.U. Leuven omgaan met het arrest?

Verstraeten: «Instellingen kunnen zich in elk geval bevragen over verzoeken van het Vlaams Blok en verwante organisaties. Anderzijds is het arrest een bewustwordingsmoment: als het Vlaams Blok werkelijk inhoudelijk van koers wijzigt, is er geen probleem. Wat het Centrum vooral wilde, was een principeskwestie aan de orde stellen. Het was nooit de bedoeling om een heksenjacht te organiseren.»

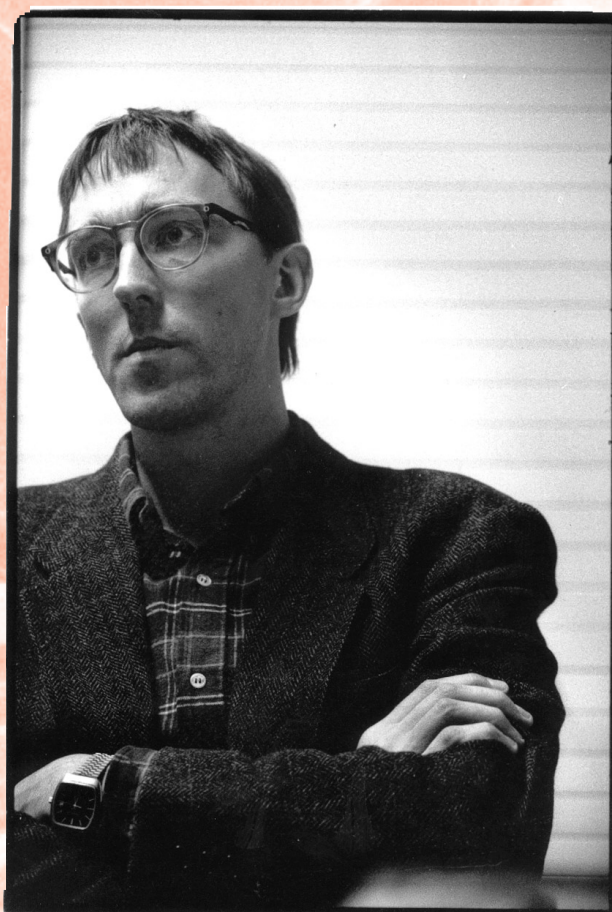
Veto: Moet de K.U. Leuven dan de kat uit de boom blijven kijken?

Verstraeten: «Het cassatie-arrest is een juridische mijlpaal om de verwoording van een discours te

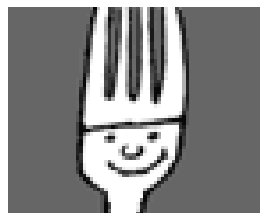
evalueren. De K.U. Leuven mag nu echter eerst even naar de toekomst kijken tot een ander duidelijk wordt. Het zou niet perse goed zijn om nu halsoverkop allerlei initiatieven te nemen.»

Veto: Tot slot: voelt u zich persoonlijk aangesproken door het dreigement van Annemans aan het adres van de rechters?

Verstraeten: «Ik ga ervan uit dat Annemans ook met mijn argumentatie niet zeer gelukkig was. Maar ik ben werkelijk niet onder de indruk van zijn grootspraak. Wel is het verbijsterend hoe iemand die in een democratische rechtsstaat mee een deel van de bevolking vertegenwoordigt zich dit soort uitlatingen veroorlooft. Het deed mij terugdenken aan de reacties van het Vlaams Blok na de eerdere gunstige uitspraken in Brussel. Toen men nog gelijk kreeg, waren de rechters zogenaamd moedig en was de rechtspraak in België fantastisch en een waarborg voor de rechtsstaat. Nu is het blijkbaar anders...»

(foto archief)

Menu van de week in Alma 1-2 -3 23 - 26 november 2004

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

 = vegetarisch

(advertentie)

Special deze week: Pita !

dinsdag

Minestrone soep	0,50
Kaaskroketten met Tirolse saus en groenten 	2,30
Nasi Goreng A3	3,05
Visfilet met spinazie	3,95
Hongaarse goulash met gebakken aardappelen	3,95
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Rumsteak A3	3,95
Pita met varkensvlees en groenten	3,40
Pita met rundsvlees en paprika A1	3,95
Vegetarische pita A1+2	3,95

woensdag

Groensoep 	0,50
Kalkoensteak met ananas uit de Caraïben A1+3	2,30
Vegetarische loempia met zoetzure kersensaus 	3,05
Lasagne met gerookte zalm	3,95
Krokant gevogeltelapje met broccoli in room en wortelpuree	3,95
Spaghetti Bolognaise A2	2,30/2,70
Koninginnenhapje A2	3,05
Rumsteak A1+3	3,95
Pita met varkensvlees en groenten A1	3,40
Pita met rundsvlees en paprika	3,95
Vegetarische pita A1+2	3,95

donderdag

Tomatensoep met uiringen	0,50
Hamburger met ketchupsaus en spiegelei A2+3	2,30
Quornsteak met broccoli in room A1+2 	3,05
Orloffgebraad met archiducsaus, rauwkost en Dauphineaardappelen	4,30
Paëlla A1+3	3,95
Spaghetti Bolognaise A1+3	2,30/2,70
Koninginnenhapje A1+2	3,05
Rumsteak	3,95
Pita met varkensvlees en groenten A1	3,40
Pita met rundsvlees en paprika A1+2	3,95
Vegetarische pita A1+3	3,95

vrijdag

Bonensoep 	0,50
Macaroni met ham en kaas A1+2	2,30
Bloemkoolkaasburger met groenten "Veracruz" 	3,40
Garnaalkroketten met Provençaalse saus en groenterijst	3,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A1+3	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

LIBERALE STUDENTEN NODIGEN
MONARCHISTISCHE UNITARISTEN UIT

België barst? Eens op een blauwe maandag

Het interieur van het zaaltje boven brasserie *Notre-Dame* paste perfect bij het aanwezige volk: nogal burgerlijk. Gesteven hemdjes, merkpulletjes en Italiaansleren mocassins. Eigenlijk niet zo verrassend, want de meeting werd georganiseerd door het Liberale Vlaams Studentenverbond (LVSU). Spreker op deze *Blauwe Maandag* was Hans Van De Cauter, stichter en nationaal voorzitter van de Belgische Unie - Union Belge (B.U.B), die bij de laatste verkiezingen 30.000 stemmen wist te ronselen. Een heuse confrontatie hing in de lucht: blauw versus de tricolore.

Bram Delen & Maarten Goethals

Hans Van De Cauter stelde zich nogal stroefjes voor, maar naarmate hij zich meer op politiek terrein begaf, kwam de welbespraakte advocaat in hem naar boven. België was ten prooi gevallen aan separatisme, een verscheurd land zonder identiteit. Samen met zijn B.U.B. droomt Van De Cauter van een unitaire Belgische Staat — zoals ze voor Gaston Eyskens was — met de vorst als sluitsteen. België is "kapot gemaakt" en zelfs "vernietigd" door het "bipolaire confederalisme" van vandaag. Het DHL-debacle was volgens de B.U.B.'er het absolute dieptepunt veroorzaakt door regeringen die elkaar voor de voeten lopen. Een unitaire staat zou bovendien een grotere afzetmarkt voor buitenlandse investeerders vormen zodat België economisch veel sterker zou staan. Een betwistbare stelling die even later dan ook snel gecounterd werd door het publiek. Van De Cauter draafde echter rustig door en strooide met voorbeelden die wisselden in kwaliteit en overtuigingskracht. Hij dramatiseerde ook het feit dat "het volk" niet gehoord werd als men voor de zoveelste keer creatief knutselde met gemeenschappen, gewesten en taalgebieden. De B.U.B. maakt zich sterk dat bij een referendum — dé manier om de burger te raadplegen — het merendeel van de bevolking kiest voor een unitaire staat. Bij diezelfde partij is er echter geen sprake van een democratisch verkozen staatshoofd: de koning zit en moet blijven.

Vingertje

U kunt het zich al inbeelden. De B.U.B.-standpunten leverden genoeg ammunitie om het liberale volkje eerst zachtjes te laten knorren en om het vervolgens over en weer te laten roepen: "Ge houdt dat toch niet voor mogelijk! Die kerel heeft ze niet alle vijf meer!" De rest van het debat zou als een hengstenbal verlopen. Een spichtige jongen zat al geruime tijd geërgerd te schuifelen op zijn stoel en nog voor Van De Cauters laatste woorden de achterste rijen bereikten, stak

hij van wal: "Kijk meneer van De Cauter, ik ben een van die separatisten waarover u het had en ik kan u verzekeren dat er meer Vlaams nationalistische zijn dan unitaristen." Kort applaus. Van De Cauter in de tegenaanval. Een nuchtere ontkenning: "Mensen stemmen niet op het Blok omwille van hun separatistische standpunten, maar omdat ze een radicaal antwoord willen op het migrantenprobleem." Het gevolg was een bizar gegoochel met opiniepeilingen langs beide kanten, waarbij de bron altijd onvermeld bleef en uiteraard de stelling van de opponent getackeld werd.

Uitgemolken

Tweede liberale charge: een N-VA-lid met zwaar Kempens accent begon nogal hoogdravend over — raadt u het? — de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië. De eeuwenoude discussie over solidariteit en egoïsme ontspoon zich. Het debat werd verlevendigd door de coördinator van de studiedienst van de B.U.B, Bruno Yammine. Hij verkeerde in permanente staat van hyperventilatie, sprak sneller dan gezond was en schoot op iedereen die ook maar zijn tong durfde roeren. Menig keer ging zijn vingertje de lucht in: "Separatisten zijn simpel," poneerde hij smalend, waarop een geïrriteerde N-VA'er bijna begon te schelden. Tijdig snoerde Van De Cauter zijn coördinator de mond met een strenge "sssst, Bruno!" en spoorde de LVSU-voorzitter de aanwezigen aan om "het beschaafd en op niveau" te houden. Hierop voelde de N-VA'er zich geroepen plechtig te verklaren dat hij "als democraat bereid was te sterven opdat meneer Van De Cauter zijn mening zou kunnen verkondigen." Geen kat die een boodschap had aan deze doodoener en twee Veto-reporters deden moeite om hun lach te bedwingen.

We waren dan ook blij dat er wat leven in de brouwerij was, want wie voor nieuwe inhoudelijke inzichten naar het debat kwam, bleef op zijn honger zitten. Cliché-vragen en standaardantwoorden hielden elkaar in een al even saai evenwicht: het Europa van de regio's, een al dan niet verkozen staatshoofd, het Waalse economische dal en uiteraard de gestrikte PS'er uit Bergen waren onderwerp van discussie. Al deze topics werden door beide partijen te lijf gegaan met oppervlakkige voorbeelden in plaats van structurele argumenten. Er werd nauwelijks op elkaar ingespeeld, want iedere discussiant verloor zich in het eigen discours. Niet zo verwonderlijk: wie zich geconfronteerd ziet met een mening die té ver van de zijne ligt, zoekt geen toenadering, maar probeert halsstarrig het eigen gelijk te bewijzen. Helaas boden ook de meer gematigden in het publiek geen echte meerwaarde aan de discussie. Het was geen debat, maar één lange herhalingsessie van uitgemolken stokpaardjes.

(foto Roman Verraest)

“De maatschappij moet rechtvaardiger”

Professor Jan Bundervoet gaat op emeritaat. Hij verlaat niet alleen de universiteit, maar ook het Hoger Instituut Voor Arbeid (HIVA), het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming (WAV) en bovendien het bestuur van Acco en Alma. Zijn sterke visie en sterk engagement werden hem niet altijd in dank afgenomen, maar dat de arbeidsocioloog een belangrijke rol heeft gespeeld, ontkent niemand.

Gijs Van Gassen

Veto: Op de receptie voor uw emeritaat loofden verschillende collega's uw "uitzonderlijke academische carrière".

Jan Bundervoet: «Ik denk niet dat mijn loopbaan zo uitzonderlijk was. Er is wel altijd een goede samenwerking geweest met de andere universiteiten. Dit land is te klein om mekaar te beconcurreren. Als je dan na 35 jaar de balans opmaakt, mag je zeggen dat we samen wel wat hebben gerealiseerd.»

«De eerste Vlaamse regeringen wilden mee met de nieuwste ontwikkelingen. Ze wedden op de hoogtechnologische vernieuwingen zonder rekening te houden met het banenverlies. We hebben toen een alliantie gesloten met de vakbonden. Bij de Stichting Technologie Vlaanderen en het Steunpunt WAV kon de overheid advies vragen over technologische ontwikkelingen én de consequenties voor de arbeidsmarkt. Dat is belangrijk en opmerkelijk, omdat je als wetenschapper zelden echt invloed hebt op het politieke beleid. Het is van enorme impact geweest op lange termijn. Vandaag vindt een minister als Vandenbroucke het vanzelfsprekend dat hij cijfers heeft en dat hij daarop zijn beleid kan afstemmen. Vroeger was politiek vaak nattevingswerk.»

Veto: Tegenwoordig zijn 'kenniseconomie' en 'levenslang leren' de tovertermen als het over arbeid en economie gaat. Gaat het echt die richting uit?

Bundervoet: «Volgens mij wel, maar we kunnen daar niet zomaar verder in gaan. Je kan niet enkel een beleid voeren in functie van innovatie. We moeten innoveren en economisch groeien, dat is waar, maar niet te snel. Zo ontstaat een toenemende kloof tussen wie mee is en wie niet mee is. Mensen moeten regelmatig kunnen bijstuden en van baan kunnen veranderen.»

«Het brugpensioen en de anciënniteitsregeling zullen teruggeschroefd moeten

worden, maar dat mag niet ten koste gaan van de zekerheid. Er moeten alternatieven komen, bijvoorbeeld vergoedingen op basis van competentie. Maar dat gaat niet met zeer fysieke banen waarvoor weinig competenties vereist zijn. Je zou die kunnen verlonen op kwantiteit, maar dan zit je op je hoogtepunt als je 30-35 bent. Daarvoor is anciënniteit wel een oplossing. Dan gaat men niet iemand afdanken, omdat hij ouder is. Men gaat zeggen: hij heeft te veel skills (cynisch). Het gaat altijd over zeer verscheiden situaties, dus het is zeer moeilijk om een algemene regel te stellen.»

*Veto: Tegelijk wordt in vacatures vaak al werker-
varing gevraagd, een paradox die veel jonge
werkzoekenden ergert.*

Bundervoet: «Dat is meer een kwestie van discipline dan van ervaring. Een werkgever wil iemand die gedisciplineerd en verantwoordelijk is. Wie al gewerkt heeft, heeft die eigenschappen bewezen. Daarom ben ik ook tegen ons type onderwijs. We

mogen niet te veel toegeven aan overmatige disciplineren. Ik ben niet van mening dat de klemtoon in 'begeleide' zelfstudie op begeleiding moet liggen. Ons systeem lijkt te veel op het middelbaar onderwijs. Een deel van speelsheid van het intellectueel werk gaat zo verloren. Ik geef niet graag les in een strak keurslijf.»

Amateurisme

Veto: Heel wat kandidatuurstudenten waren niet tevreden over uw manier van doceren.

Bundervoet: «Ik heb experimenten geprobeerd, maar ik moest die opgeven. De studenten kregen de volledige cursus en ik gaf alleen les op basis van de vragen die zij me doorgaven, maar dat werkte dus niet. Ik geef toe dat ik daar tegen de stroom inroeide. We zijn ook niet allemaal goeie pedagogen, hé.»

(foto archief)

Veto: Bij andere studenten, met name de vertegenwoordigers van LOKO-Sociale Raad, had u wel een goede reputatie.

Bundervoet: «De studenten voelden vaak de situatie goed aan. Argumenten tegen prijsstijgingen in Alma bijvoorbeeld waren zeer correct en dan steunde ik dat. Argumenten van tegenkant zoals 'economische

“Er moet beter geluisterd worden naar studentenvertegenwoordigers”

rendabiliteit' leken me allemaal een beetje te amateuristisch. Die kwamen van mensen die toevallig op zo'n beheerszetel terecht kwamen en dan dachten dat ze manager waren; dat heb ik dikwijls meegemaakt. Het hele verhaal van de Faculty Club, dat was je reinste amateurisme. Wat voor management is dat? En van hen dan lessen krijgen over Alma, daar was ik niet zo enthousiast over. Ik noem mijzelf geen manager, maar ik heb wel veel ervaring. Ik laat geen sociale onderneming leiden op basis van managementprincipes uit de profit-sector.»

«De stem van de studenten is erg belangrijk in studentenvoorzieningen. Democratisering moet niet alleen extern, maar ook intern gebeuren. Er zijn periodes geweest waarin dat beter lukte dan vandaag. Er moet weer beter geluisterd worden naar studentenvertegenwoordigers.»

«Eigenlijk moeten die studenten het beleid bepalen, al is er natuurlijk wel een goed kader nodig om dat te stroomlijnen. Er

is een juist evenwicht tussen korte en lange termijn nodig, tussen studenten en oud-studenten, zoals bij Acco eigenlijk.»

Veto: U vertrekt binnenkort uit de Raad van Bestuur van beide bedrijven. Laat u hen met een gerust hart achter?

Bundervoet: «Er blijven altijd vraagtekens en onzekerheid, maar ik wens Alma het beste toe. De huidige leiding vormt één front met de studenten en dat is een grote troef. Toch weet ik niet of het allemaal gaat lukken. Ik heb te veel meegemaakt in al die ontwikkelingen. Was ik zeker dat de universitaire leiding het project zou verderdigen, dan zou ik me minder zorgen maken, maar Alma staat niet centraal voor de top van de universiteit. Het wordt alleen gebruikt als uithangbord om studenten te lokken als het goed gaat.»

«Over Acco ben ik iets zekerder, al dienen er nog belangrijke stappen gezet te

worden. Meedraaien in het gewone economische circuit en toch de sociale doelstellingen realiseren blijft een uitdaging. Bij Acco ben ik nog niet zo meteen weg. Daar heb ik mijn emeritaat nog niet genomen. Ik blijf daar nog even zitten als oud-student, want ik kan moeilijk opnieuw student worden, hé (lacht).»

Marx

Veto: U was bij de studenten vaak favoriet als er een nieuwe Coördinator Studentenbeleid moest komen. Hebt u daar ooit een concreet aanbod voor gekregen?

Bundervoet: «Er zijn nooit zo'n voorstellen gekomen van de top van de universiteit. Ik zou er misschien op ingegaan zijn als er goede afspraken waren gemaakt. Sommige rectoren zouden daar allicht een probleem mee hebben gehad, maar met rector Dillemans denk ik niet dat ik veel verschilde van mening. Die had echter al een heel goede coördinator, Raf Maschelein. Ik ben dus zelf nooit in de running geweest voor die functie.»

Veto: Dat komt misschien omdat iemand die 'marxist' genoemd wordt tegenwoordig niet zo goed in de markt ligt bij rectoren.

Bundervoet: «Marx' analyse is natuurlijk gekleurd door zijn periode, maar het is wel een zeer goede analyse. Tegenwoordig is 'marxist' een scheldwoord, maar daar stoort ik me niet aan. Het wordt natuurlijk altijd geassocieerd met communistische experimenten, zoals de Sovjetunie. Daar wil ik me toch graag van distantiëren (lacht).»

«Het neo-liberaal denken heeft van-

daag veel meer succes, maar de analyse is foutief. In de realiteit zie ik nergens het succes van interindividuele concurrentie. Voor wie bovendien wel natuurlijk, maar dat werkt niet als boodschap voor een maatschappij. Kijk naar de VS, waar ze dat

“Er zijn periodes waarin democratie aan deze universiteit beter lukte dan vandaag”

consequent doorvoeren. De VS hebben van alle moderne landen de grootste armoede. Je kan dat onbelangrijk vinden, maar dan

ga je naar een ander soort maatschappij. Bij ons is het nog niet zo ver: economisch doet Europa het helemaal niet zo slecht en we hebben weinig armoede. Op dat vlak denk ik niet dat het Amerikaanse model nog zoveel school gaat maken. Het succes van liberalisme in de derde wereld bijvoorbeeld, is nogal matig.»

Stachanovist

«Ook aan onze universiteit hebben we geprobeerd een meer sociale en democratische visie binnen te brengen. Begin jaren zestig hadden enkel grote ondernemers, artsen en landbouwers in-

vloed op de universiteit. Daar stoorde ik mij aan. We hebben de vakorganisaties de kans gegeven om mee de maatschappelijke rol van de universiteit te bepalen, via het HIVA. Ik werd natuurlijk syndicalist genoemd, maar ik voelde me niet thuis aan een universiteit waar een grote maatschappelijke groep niet vertegenwoordigd was.»

«Andere collega's werken zonder probleem voor het bedrijfsleven. Daardoor beseffen ze onvoldoende dat een universiteit veel neutraler moet nadenken, bijvoorbeeld over economische groei. Onder het huidige rectoraat is de universiteit steeds meer geëvolueerd in de richting van dat bedrijfsleven. Ik vind dat veel te eenzijdig. Niet dat ik vind dat vakbonden altijd de juiste koers varen. Dat is een andere zaak. Maar het geven van een stem aan de vakbeweging was een nuttige en noodzakelijke correctie.»

Veto: Gaat een arbeidsocioloog zelf met plezier op emeritaat?

Bundervoet: «Zeker. Ik was al een beetje aan het afbouwen. De laatste jaren was ik geen stachanovist meer. Medewerkers hebben al heel wat taken overgenomen, maar zelfs als ik weg ben, blijf ik nog wat meedraaien voor het onderzoek. Ik moet dit bureau verlaten, maar via internet blijf ik in contact natuurlijk. Toch spijt het me niet dat ik vertrek. Ik ben in het algemeen redelijk tevreden over mijn loopbaan.»

«Ik vond het belangrijk om de maatschappij een beetje rechtvaardiger proberen te maken. Of dat gelukt is, weet ik niet. Dat mag gerust ter discussie staan.»

Critici trekken aan het kortste eind

"Een filmcriticus is een man zonder benen die onderricht geeft in hardlopen." Met dit citaat worden juryleden van een filmfestival wel vaker geconfronteerd. Nieuwsgierig als we zijn naar de drijfveren van deze critici, legden we Felix Van Groeningen en Ruben Nolle, filmbeoordelaars van het Internationaal Kortfilmfestival Leuven Kort, het vuur aan de schenen.

Nele De Meyer

Geen filmfestival zonder prijzen. Denk maar even aan de jaarlijkse Oscar-uitreiking, waar de wandelende jurken op de rode loper trouwens meer belangstelling oogsten dan de films zelf. Op het Leuvense kortfilmfestival zal de bekroning van de inzendingen zowel van het publiek als van een speciaal samengestelde jury afhangen. Jurylid Felix Van Groeningen studeerde in 2000 af in de richting Audiovisuele Kunsten. Hij heeft enkele goed onthaalde kortfilms op z'n naam staan, maar we kennen hem vooral van zijn langspeelfilmdebuut *Steve + Sky*. Ruben Nolle is filmcriticus bij Studio Brussel, De Tijd en P-magazine en schrijft ook achtergrondartikels voor Knack.

Veto: Hoe zijn jullie gefascineerd geraakt door de filmwereld?

Felix Van Groeningen: «Mijn moeder heeft die interesse bij mij tot leven gewekt. Ze werkte bij programma's als *Tien om te zien*. Zo ben ik met de studio in aanraking gekomen en begon ik me voor de techniek achter de schermen te interesseren. Bovendien wilde ik van jongsaf aan acteur worden. Later bij het helpen realiseren van tv-producties en theaterstukken, kreeg ik de smaak van de regie te pakken. Even heeft het plan om architectuur te gaan studeren nog door m'n hoofd gespeeld, maar ik ben uiteindelijk toch in de richting Audiovisuele Kunsten verzeild geraakt.»

Ruben Nolle: «Ik ben pas echt een filmfan geworden in de periode dat ik aan de KULAK studeerde. Toen trok ik samen met een goeie vriend tot vier keer per week naar de film. Ik ontdekte toen ook dat ik graag schreef; de combinatie van beide hobby's heeft ertoe geleid dat ik vandaag tegen betaling films bekijk en recensies schrijf.»

Flatlife

Veto: Waar letten jullie in eerste instantie op bij het bekijken van een film?

Nolle: «Eerst bekijk ik het totaalproject; het is fout om meteen te beginnen analyseren. De belangrijkste vereiste is dat een film je raakt, om welke reden dan ook. Daarna begin ik pas te zoeken naar elementen waarmee ik de film kan beoordelen. Vragen als 'Wat doet de regisseur hier precies?' of 'Wat scheelt er aan dit fragment?' steken dan de kop op.»

Van Groeningen: «Ik moet toegeven dat ik geen ervaren jurylid ben, ik heb dat ook tegen de organisatie van het Kortfilmfestival gezegd, maar ze hadden daar geen bezwaar tegen. Ik zal dan ook vrij persoonlijk en intuïtief ingaan op de kortfilms die we ter beoordeling krijgen.»

Veto: Als de meningen van de jury verdeeld blijven, hoe wordt dan het oordeel geveld?

(foto Dimitri Eynikel)

Van Groeningen: «Tot nu toe heb ik alleen nog maar in de jury van het kortfilmfestival van Leffingeleuren gezeteld. De verschillende juryleden moesten daar hun topvijf indienen en achteraf bleek dat we het volkomen eens waren met elkaar.»

Nolle: «Voor mij is het ook nog maar de tweede keer dat ik deel uitmaak van een jury. Als alle leden hun mening kracht bijzetten en zo een discussie op gang weten te brengen, kan een compromisoplossing wel vermeden worden. Meestal is het zo dat de films die extreme reacties uitlokken ook de films zijn die in de prijzen vallen.»

Veto: Ruben, word je in je beoordeling nooit beïnvloed door de prijzen die een film eerder in de wacht sleepte, zoals bij *Flatlife* van Jonas Geirnaert?

Nolle: «*Flatlife* heb ik al gezien, ik vond het een bijzonder geestige kortfilm. Dat die een prijs wegkaapte in Cannes speelt in mijn beoordeling geen rol. Filmcritici moeten volwassen genoeg zijn om een eigen mening te vormen. Trouwens, de stellingname van een jury is niet allesbepalend, vier of vijf mensen kunnen onmogelijk de opinie van de hele filmwereld vertegenwoordigen. Het komt erop aan de film zélf te bekijken en er dan een oordeel over te vellen.»

Scheldtirades

Veto: Kreeg je ooit reactie van regisseurs die niet tevreden waren met je kritiek?

Nolle: «Wel, het voordeel voor critici hier is dat er in ons land weinig films gemaakt worden (*lacht*). Er zijn dan ook weinig regisseurs die rechtstreeks geraakt kunnen worden door mijn recensies. Reactie van eigen bodem is er toch al wel gekomen, regisseurs die omkunnen met kritiek beginnen dan een discussie, anderen worden kwaad. Ik probeer steeds, ook als ik de film maar een draak vind, m'n kritiek te onderbouwen en niet in scheldtirades te vervallen.»

Veto: Geen zin om zelf eens een film te maken?

Nolle: «Zin wel! Maar ik ben realistisch genoeg om te beseffen dat dit niet haalbaar is: ik ben getrouwd en heb twee kinderen. Voor het maken van een film offer je minstens twee jaar op. Misschien schrijf ik ooit nog wel een filmscenario, maar voorlopig heb ik daar geen tijd voor.»

Veto: Felix, hoe sta jij als regisseur tegenover filmcritici in het algemeen?

Van Groeningen: «Het is pijnlijk als je als regisseur vol goede bedoelingen zit en dan moet toekijken hoe je werk in één artikel met de grond gelijk gemaakt wordt. Volgens mij is de criticus er in dat geval meer op uit om zelf te scoren. Dat dit ten koste van jouw film moet gaan, is natuurlijk verschrikkelijk. Al kunnen critici natuurlijk ook weleens groot gelijk hebben, hé! (*lacht*)»

Broertje

Veto: Hoe staan jullie zelf tegenover kortfilms?

Van Groeningen: «Een kortfilm zal in elk geval steeds beschouwd worden als het kleine broertje van de langspeelfilm, en terecht. Kortfilms vormen immers vaak een opstap naar het echte werk. Ze vergen minder tijd en geld, maar kunnen tegelijkertijd een beginnende regisseur voor het voetlicht brengen. De laatste jaren merk ik wel dat de interesse voor kortfilms gegroeid is: de meeste filmfestivals doen moeite om ze een plaatsje te geven in hun programma.»

Nolle: «Ja, de laatste tijd worden er zelfs al eens kortfilms vertoond op televisie. Alle bioscopen zouden verplicht moeten worden voor elke voorstelling een kortfilm te draaien, maar dat is voorlopig nog toekomstmuziek...»

Veto: Wat zijn jullie persoonlijke langspeelfavorieten?

Van Groeningen: «O, dat verandert regelmatig. *Y tu mamá también* heeft me bijvoorbeeld een tijdje geïntrigeerd, maar dan stuit ik weer op iets nieuws en beland ik zo weer in een andere fase.»

Nolle: «Onder favoriete films versta ik films die je bijblijven. Dat hoeven dus niet per se meesterwerken te zijn. *Alien* is voor mij zo'n klassieker, ik zag die voor het eerst toen ik dertien jaar was en ik was diep onder de indruk.»

Veto: Kunnen jullie nog genieten van een film zonder dat steeds die kritische blik opduikt?

Van Groeningen: «Absoluut. Ik kan die twee werelden, werk en ontspanning, perfect van elkaar scheiden. Elke film brengt mij natuurlijk wel iets bij, al was het dan bijvoorbeeld maar dat het de tijd en het geld van de productie niet waard was (*lacht*).»

Nolle: «Bij mij is er geen sprake meer van een scheiding tussen films kijken als ontspanning of om er een recensie over te schrijven, vraag dat maar aan mijn vrouw! (*lacht*) Ik maak bijna altijd nota's tijdens de film. Het is een automatisme geworden om met een bepaalde ingesteldheid naar een film te kijken. Dit geldt volgens mij niet enkel voor critici, maar voor iedereen die vaak naar de film gaat.»

10 jaar Le

Beeld uit de claymation-film 'Harvie Krumpet' editie van Leuven Kort

10

Van 27 november tot 4 december houdt Leuven Kort haar tiende editie. Wat tien jaar geleden kleinschalig begon, groeide uit tot het grootste internationale kortfilmfestival van Vlaanderen. Bij deze, de woelige memoires van een jarige.

11 december 1995 was het startschot voor een nieuw cultureel initiatief in Leuven. Jan Bosmans en Johan Van Schaeren sloegen de handen in elkaar. Weinig voorbereid huurden ze een oude bioscoopzaal af, tikten een 16 mm-projector op de kop en stelden een programma samen. Een "Kortfilmavond", in se een vrij podium voor studentenfilms, was het resultaat. De belangstelling voor deze avond bleek groter dan verwacht, mede door sponsoring van FilmNet en aandacht van de regionale pers. Er bleek dus een markant gat te zijn in het filmaanbod; dit bracht de organisatoren op het idee om een kortfilmfestival op te richten.

Publieksvriendelijke vertoningen, projectiekwiteit en korte programma's moesten de essentie worden van dit kortfilmfestival. De opkomst bij de tweede editie, die hoofdzakelijk bestond uit Vlaamse kortfilms, was echter veel lager dan verwacht. De te grote zaal, een slechte planning, inefficiënt drukwerk en geen budget voor randactiviteiten leidden tot een professionalisering van het festival.

Subsidies werden aangevraagd en naast het Leuvense Cultuurcentrum ging het festival samenwerken met STUK en Kinopolis Leuven. Het programma werd uitgebreid met animatiefilms, er was live muzikale begeleiding en er werd een Vlaamse kortfilmcompetitie georganiseerd. Mede door de belang-

van Adam Elliot, een van de specials op de tiende

Eenentwintig kleintjes met veel talent

Al tien jaar wordt in Leuven een uitzonderlijk filmfestival georganiseerd. Leuven Kort vertoont elk jaar enkele pareltjes van een vaak vergeten filmgenre: de kortfilm. Na tien jaar vonden de organisatoren het tijd worden om een *best of* te maken en bundelden ze maar liefst 21 kortfilms op een schijfje.

Kortfilms zijn een zeer specifiek genre. Vaak worden ze gemaakt door studenten, als eindwerk of als tussentijdse oefening, maar ook onafhankelijke producenten wagen zich eraan. Hierdoor komt het dat deze films vaak gemaakt zijn door jong en nieuw talent. Niet zelden krijgen we zo de eerste werken van later bekendere regisseurs te bekijken. De selectie die nu gemaakt is voor de speciale verjaardags-dvd, is behoorlijk bijzonder. Uit de 380 films die ooit vertoond zijn op de voorbije festivals, werden er 21 gekozen die regelmatig in de prijzen vielen en soms zelfs wereldwijd gingen.

Kortfilms worden bijna allemaal gekenmerkt door een specifieke manier van regie en verfilming. Door de beperkte tijd wordt er niet veel uitleg gegeven, vaak gaat het om het schetsen van een scène waarin de kijker de keuze heeft om erin te stappen of er niets van te begrijpen. Het dagelijkse leven is regelmatig het vertrekpunt. Ook humor is een vaak terugkerend kruid in het kortfilmrecept. Enkel al de titels verraden dit: 'Urinoir Dogs', 'Fait d'Hiver' of 'Something Fishy' klinken niet bepaald zwaarmoedig.

Met 'De Kus' maakt Hilde Van Mieghem momenteel grote faam, maar ooit was ze te zien in haar eigen kortfilm 'De Suikerpot' uit 1997. Een heel alledaags gezinnetje van vader - moeder - dochter lijkt niet zo

vanzelfsprekend gelukkig te zijn. De vraag wat het ergst is, mishandeling of dit negeren, komt spontaan naar boven.

Deodorant

Ook Patrice Toye heeft er al een langspeelfilm opzitten: Rosie. Eerder verscheen haar kortfilm 'Vrouwen Willen Trouwen'. We krijgen de verschillende visies van mannen en vrouwen op het huwelijk te zien. 'Urinoir Dogs' speelt zich af in — hoe raadt je het — de toiletten. Het geheel doet denken aan een Tarantino-film, maar is geregiseerd door Willem Wallyn, een rasechte Brusselaar. Wie liever het Gentse accent zijn oren laat strelen, kan zijn hart ophalen aan 'België-Turkije' van Brecht Vanhoenacker. Er wordt met alles gesmeten en je leert hoe seks is als de vrouw zogezegd allergisch is aan de deodorant van de man. Een leuke film die met de prijs van de jury ging lopen in 2001. Nog een winnaar is 'Fait d'Hiver' van Dirk Beliën. Een man belt voor de eerste keer met zijn gsm en verneemt van zijn dochter dat zijn vrouw hem bedriegt. Of toch niet? Deze film won in 2001 de prijs van het publiek en werd zelfs genomineerd voor een Oscar.

Drie animatiefilms sluiten het lijstje af, drie verschillende stijlen ook. 'Something Fishy' is zeer figuratief, 'Like you see' is op zijn minst surrealistisch te noemen en 'Mr. J. Russel' absurd. Wij verklappen je dit: de J. in deze laatste titel staat ongetwijfeld voor Jack.

Wie na het festival uitgekeken is, komt nog meer dan vier uur aan zijn trekken met deze dvd. Hij is te bestellen op www.kortfilmfestival.be

(hv)

PETER GHESQUIÈRE MET 'SCHIJN VAN DE MAAN' OP LEUVEN KORT

"Je eigen ding geeft meer voldoening"

Van 27 november tot en met 4 december strijkt het internationaal kortfilmfestival Leuven Kort voor de tiende keer neer in hartje Leuven. Tijdens deze volle acht dagen kan het grote publiek audiovisueel werk van menig cineast aanschouwen. Zo ook *Schijn van de maan* van Peter Ghesquière. In juni 2004 studeerde Ghesquière met deze kortfilm af als laureaat aan de Brusselse kunsthogeschool RITS.

Marieke Poissonnier

Op 10 november won deze jonge cineast met 'Schijn van de maan' reeds de Canvasprijs op het kortfilmfestival Het Grote Ongeduld. Zijn veel gelauwerde kortfilm dingt ook tijdens Leuven Kort mee naar een prijs in de competitie voor korte fictiefilms.

Veto: Deze kortfilm was het orgelpunt van je opleiding in de audiovisuele kunsten. Is de kloof nu nog groot met de professionele filmwereld?

Peter Ghesquière: «Ik besef dat je als eindejaarsstudent nog heel wat voordelen hebt. De sfeer op de set van een studentenfilm is vaak echt goed en iedereen is gemotiveerd. Je hebt veel meer tijd, want op een professionele set moet er sneller gewerkt worden. Het eindwerk was wel duur, maar in vergelijking met een professionele film viel dat enorm goed mee. Ik ben tevreden met het resultaat; we hebben een fantastische ploeg gehad die heel goed werk heeft geleverd.»

Veto: Hoe raakt je eindwerk tot bij die verschillende festivals?

Ghesquière: «Ik zit nu bij een vzw die mijn film opstuurt naar een vijftigtal internationale festivals. Het RITS zelf stuurt mijn eindwerk naar alle bekende Belgische festivals. Meestal is er per competitie een jury die vooraf een selectie maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval bij Leuven Kort, maar niet bij Het Grote Ongeduld.»

(bdg)

Concurrentie

Veto: Ligt je ambitie ook voorbij de Belgische grenzen?

Ghesquière: «Mijn film wordt opgestuurd naar internationale festivals. Het is fantastisch als je film op een internationaal festival genomineerd kan worden, hoewel de kans op een overwinning vrij klein is. Met mijn film heb ik het voordeel dat er slechts twee zinnen in zitten. In het buitenland heb je dan minder last van die taaldrempel. Het contrast met andere studentenfilms op internationaal niveau is wel hoog. In België worden er bijvoorbeeld niet veel studentenfilms op pellicule afgewerkt. Internationaal is dat wel het geval en op groot scherm merk je dan het kwaliteitsverschil. Maar de film van een meisje dat vorig jaar afstudeerde aan mijn school werd intussen al op vier internationale festivals en in Hollywood getoond. Het is dus zeker mogelijk om als jonge snaak internationaal getoond te worden.»

Veto: Je vermeldde al dat je vroegere school enkele eindwerken opstuurt naar de filmcompetities, dus ook die van je vroegere klasgenoten. Wringt dat niet om de concurrentiestrijd met je vrienden aan te binden?

Ghesquière: «Er waren slechts drie genomineerden voor de Canvasprijs, waaronder ik en een goede vriend. We gunden elkaar de prijs natuurlijk. Wij wonen onder hetzelfde dak en hebben ook geholpen bij het maken van elkaars film. Onze vriendschap heeft in ieder geval niet onder de filmcompetitie geleden.»

Sérieux

Veto: Je hebt de Canvasprijs gewonnen bij Het Grote Ongeduld. Op 4 december wordt de winnaar van Leuven Kort bekendgemaakt. Wat betekent zo'n prijs concreet?

Ghesquière: «Het is in de eerste plaats een bevestiging. Jaarlijks studeren er heel wat filmregisseurs af in België en iedereen wil gezien worden. Ik hoop dat ik nu sneller au sérieux word genomen, dat ik vertrouwen krijg van een producent en dat ik ook subsidies voor een nieuwe kortfilm kan bekomen. Dat laatste is heel moeilijk, want er zijn veel gegadigden en men kent slechts een beperkt aantal subsidies toe.»

Veto: Je trekt momenteel van festival naar festival. Waar hou je je voor de rest nog mee bezig?

Ghesquière: «Nu ben ik aan een nieuw scenario bezig, maar ik probeer afwisseling te zoeken door af en toe op sets te staan om ervaring op te doen. Momenteel ben ik gedurende twee weken opnameleider bij een nieuwe tv-reeks. Het werk op zich stelt niet zoveel voor, maar het is heel leerrijk. En als je kunt observeren hoe Stijn Coninx Jan Decler aan het regisseren is, neem je dat er graag bij.»

Veto: Zie je jezelf in de voetsporen van Coninx treden of wil je andere paden bewandelen?

Ghesquière: «Heel wat jonge regisseurs komen in de reclamewereld terecht. Het probleem daarbij is dat het idee in tien regels wordt uitgeschreven. Je moet als regisseur voor de concrete inkleuring zorgen, maar het bedrijf kijkt constant over je schouder mee. Waar je je ook voor moet hoeden, is dat je je blind gaat staren op het visuele en dat je het vertellen van het verhaal naar de achtergrond verschuift. Er zijn veel afgestudeerden die stoppen met schrijven. Ik hoop toch af en toe mijn eigen verhalen te schrijven en uit te werken. Als je je eigen ding blijft doen, geeft het meer voldoening. De kans dat het uiteindelijk een film wordt, is niet groot, maar je moet ervoor blijven gaan.»

jaar lang kort

ling van de Vlaamse media werd Leuven rt een succes. Veel hing echter af van npathisanten en vrijwilligers. Als het ival wilde overleven, had het meer geld dig.

Belaard

Tijdens de vierde editie werd gezocht r een evenwicht tussen de omvang van festival en het budget. Er werd een rem et op de groei van het evenement en elijk zocht men met behulp van een derde anisator naar nieuwe geldbronnen. Voor eerst waren er Waalse kortfilms, mocht de dsschouwburg gebruikt worden en werden aan de festivalbalie videoclips op groot erm getoond.

De meest memorabele editie was echter van het jaar erna. Het programma werd gmaals uitgebreid, namelijk met een ernationale selectie. De belangstelling voor festival, ook vanuit de professionele iovisuele sector, was groter dan ooit. Er rden allerlei randactiviteiten — zoals ven, live talkshows en begeleiding van ifilms door de beiaard — georganiseerd en competitieprogramma's leidden zelfs tot ult binnen de jury.

Opnieuw had het festival te kampen met dgettaire problemen. Aangezien de anisatoren geen overheidsteun kregen, s het niet mogelijk om in 2000 opnieuw a kortfilmfestival te organiseren. De anisatoren bedachten een online festival: ven Kort Virtueel. Een selectie kortfilms s online te bekijken en zo kon het publiek r stem uitbrengen. Dit unieke project werd verwacht een groot succes. Het experiment s echter zeer arbeidsintensief en duur, met a hopeloze zoektocht naar nieuwe sponsors

als gevolg.

Het enthousiasme en de creativiteit van de organisatoren was de Vlaamse Gemeenschap niet onopgemerkt voorbijgegaan. Hun groeiend vertrouwen in het festival zorgde uiteindelijk voor een subsidieverhoging. Ondanks alle financiële middelen liep het opnieuw mis. Een te lang festival met te veel vertoningen, te ver uit elkaar liggende locaties en een geflopte fuif zetten een rem op het aantal bezoekers.

Metamorfose

Het festival bleef niet bij de pakken zitten en onderging een metamorfose. STUK werd het centrale festivalcentrum en sinds januari 2002 beheert, promoot en programmeert Fonk vzw - de vereniging achter het festival - ook de bioscoopzaal Cinema Zed. Inhoudelijk trok het festival haar lessen uit de voorgaande editie. Leuven Kort werd een korter en compacter festival, ging zich meer richten op professionelen in de audiovisuele sector en begon zich internationaal sterker te profileren.

Niet als in 2002 bestond ook vorig jaar het kortfilmfestival uit drie luiken: een Vlaamse competitie, een Europese competitie en de zogenaamde "specials" en retrospectieven. Nieuwe ideeën als een festivalounge waar men gratis doorlopende compilaties experimentele films kon zien, de Infodag Kortfilmproductie en een competitie voor korte documentaires maakten hun intrede. Het kortfilmfestival leerde al doende, maar bleef bovenal creatief. De verwachtingen voor deze tiende editie zijn dus groot.

Studenten naar het Zuiden

Wie meent dat Erasmus de enige manier is om tijdens z'n studies het vertrouwde Belgenland even achter zich te laten, zit er behoorlijk naast. Elk jaar vertrekken immers tal van studenten naar een ontwikkelingsland om er mee te werken aan een project dat aansluit bij hun thesis of stage. Geselecteerde voorstellen kunnen rekenen op een reisbeurs van maximaal 1.250 euro...

Sofie De Smyter

Peru, Cambodja en Congo, het zijn maar enkele van de bestemmingen die afgelopen jaar werden gekozen door enthousiastelingen uit de meest uiteenlopende richtingen. Hilde Nijs, contactpersoon voor het reisbeurzenprogramma, weet te vertellen dat elke faculteit in aanmerking komt, maar dat er altijd wel enkele uitschieters zijn.

Hilde Nijs: «De bio-ingenieurs scoren meestal erg hoog, wat veel te maken heeft met het feit dat de projecten moeten aansluiten bij specifieke noden in het Zuiden. Het programma richt zich in principe tot alle tweede- en derde cyclusstudenten die voeling hebben met de ontwikkelingsproblematiek en het project kunnen koppelen aan hun opleiding.»

India

Een van die gemotiveerde studenten is Lore Vandewalle (Economische Wetenschappen). Zij trok afgelopen zomer naar India om er mee te werken aan een project dat zich inzet in de strijd tegen kinderarbeid. In het kader van haar thesis bezocht ze verschillende scholen en sprak ze met ouders, werkgevers en kinderen.

Veto: *Hoe is de bal precies aan het rollen gegaan?*

Lore Vandewalle: «Het is mijn promotor die me op het idee bracht. Ik wou mijn thesis over kinderarbeid doen en hij vroeg me of ik het zag zitten om een case study te doen in het buitenland. Ik was meteen enthousiast.»

Nijs: «Het is inderdaad meestal de promotor die contacten heeft met een instelling in het Zuiden. Dat is vaak een universiteit, maar het kan ook een ngo zijn. Het is sowieso belangrijk dat de promotor of de stagebegeleider volledig

achter het project staat.»

Veto: *Hoe lang ben je er geweest?*

Lore: «Elf weken in totaal, waarvan we twee weken rondgereisd hebben. De terugreis was vroeger gepland, maar die werd met algemene goedkeuring uitgesteld. (lacht)»

Nijs: «De studenten verblijven één tot drie maanden in het Zuiden. Langer kan, indien het project dit vereist.»

Lore: «Minder dan een maand zou ook te kort zijn. Je hebt wel even de tijd nodig om je aan te passen, gezien je in een compleet andere cultuur terecht komt. Wij hadden gelukkig goede gidsen die ons vanaf dag één ontzettend goed begeleid hebben.»

Nijs: «Het is inderdaad belangrijk dat de student ter plaatse goed begeleid wordt, zowel praktisch als professioneel. Het is niet de bedoeling dat je ergens gedropt wordt en je je meer moet bezighouden met het zoeken naar onderdak en voedsel dan met het project.»

Vissenkoppen

Veto: *Wat was voor jou de grootste aanpassing?*

Lore: «Het eten was helemaal anders, ook veel pikanter. Wist je trouwens dat vissenkoppen en kippenharten daar delicatessen zijn? (lacht) Een keer hebben ze geprobeerd om frieten te maken, wat behoorlijk fout afgelopen is.»

Veto: *Hoe voelde het aan om naar België terug te keren?*

Lore: «Vreemd genoeg was de cultuurshock bij het terugkeren het grootst. Ik ergerde me aan de kleinste dingen. Als de kinderen van mijn broer weer eens met hun eten begonnen te morsen bijvoorbeeld. Al moet ik toegeven dat ik zelf weer in mijn oude gewoontes begin te vervallen.»

Veto: *Hou je nog contact?*

Lore: (knikt) «Via mail. Het is leuk om te horen wat daar nu allemaal gebeurt. Indiërs zijn heel gastvrije mensen en ongelooflijk gul met complimenten. Ze appreciëren het enorm als je probeert hun cultuur te leren kennen. Al zie je er nog zo mottig uit, als je je op Indische wijze kleedt, vinden ze je gegarandeerd een schoonheid. Ze hebben ook gevraagd of ik op het einde van het jaar mijn thesis doorstuur.»

Nijs: «Het is de bedoeling dat de reisbeursstudent echt contact heeft met de lokale bevolking, dat hij een tijdje het Zuiden beleeft.»

Veto: *Wat is jou het sterkst bijgebleven?*

Lore: «Ik heb een enorm respect gekregen voor de mensen ginds. Ondanks hun armoede stralen ze een grote waardigheid uit. Het voordeel van het project is dat je heel dicht bij de bevolking komt te staan. Vanaf het moment dat we begonnen rond te reizen, werden we weer wandelende portefeulles.»

Veto: *Verliep elk contact even vlot?*

Lore: «Zeker niet. Op bepaalde vragen werd vijandig gereageerd. Niet iedereen praat even graag over inkomen of kinderarbeid. Een keer werden we omsingeld door Hindoe-extremisten. Gelukkig wist onze tolk op hen in te praten en kwamen we er goed van af. Interviews hebben we daar echter niet meer kunnen afnemen. De reis is een onvergetelijke ervaring geweest, en ik zou geen moment twijfelen het opnieuw te doen.»

Voor meer info kan je terecht op de infomiddagen op 1 en 3 december en op www.kuleuven.ac.be/internationaal/reisbeurzen.

Ervaring komt van pas

Armoede is en blijft een structureel maatschappelijk probleem. Ondanks decennia van beleidsvoering, onderzoek en goede wil leeft meer dan één op tien Belgen in armoede. Sinds enkele weken ondersteunen de eerste gediplomeerde ervaringsdeskundigen het federale armoedebeleid. Als het aan OCMW-raadslid Geert Marrin ligt, volgt Leuven spoedig.

Armoede reikt verder dan een gebrek aan bestaansmiddelen, het is een netwerk van uitsluitingen. Informatiekloof, kenniskloof of sociale kloof, nergens vindt de arme een brug en dus blijft hij noodgedwongen aan de zijlijn achter. Vele mensen zijn gedurende hun leven een periode arm maar kruipen uit het dal, een aantal blijft echter definitief in het sukkelstraatje steken. Sinds de regeringstop van 1995 in Kopenhagen is het denken over armoede veranderd. Beleidsvoerders schuiven het individuele schuldgevoel definitief opzij en wereldwijd wordt nu erkend dat armoede een maatschappelijk en dus collectief probleem is.

Vorbijgaan

Onze sociale welvaartstaat besteedt veel tijd en geld aan deze materie en toch houdt het armoedefenomeen stand. Er schort dus iets aan de doeltreffendheid van een aantal maatregelen. Geert Marrin verklaart: «Het is zeker niet zo dat het beleid vanuit een ivoren toren werkt. Politici en mensen uit de administratie hebben echter geen persoonlijke ervaringen op dit gebied. Goedbedoelde maatregelen missen soms hun effect omdat ze aan de realiteit waarin kansarmen leven voorbijgaan. Hier kan ervaring van pas komen.»

Vanuit verschillende verenigingen kwam de vraag om kansarmen zelf bij het armoedebeleid te betrekken. Sinds 1999 organiseert vzw De Link een A2-opleiding 'ervaringsdeskundige in armoede en sociale uitsluiting'. Lut Goossens is één van de coördinatoren van de vzw. «Deze vierjarige opleiding staat open voor mensen die eigenlijk al sinds de wieg in armoede leven en een zekere levenswijsheid in die zin hebben opgebouwd. Ze leren eerst hun eigen, vaak traumatische ervaringen te verwerken om deze in de positieve zin aan te wenden naar de overheid en hun lotgenoten toe.»

De opleiding bestaat uit een theoretisch gedeelte en een stage en is redelijk zwaar, temeer omdat de mensen die in aanmerking komen veelal een slechte schoolloopbaan achter de rug hebben. Ze hebben weinig werkervaring, kennen huisvestingsproblemen en hebben het gevoel gefaald te hebben. Het zijn deze individuele ervaringen die tijdens de opleiding getoetst worden aan een breder kader. In een volgende stap worden de nieuwe inzichten in het werkveld toegepast.

Enkele weken geleden zijn de eerste ervaringsdeskundigen aangeworven door de federale overheid. Geert Marrin is overtuigd van de goudwaarde van het concept, ook op lokaal vlak. «In een groot OCMW zoals dat van Leuven werken zo'n duizend mensen. De aanwerving van twee ervaringsdeskundigen is een belangrijke stap om armen beter te bereiken. Uit het verleden hebben wij immers geleerd dat de procedures om bijstand te verkrijgen soms te ingewikkeld of bureaucratisch zijn, waardoor ze geen weerklank vinden. Ervaringsdeskundigen wijzen ons daarop en kunnen efficiënt bijsturen. De financiële inspanning is dan verwaarloosbaar. Leuven moet een creatieve koploper worden inzake armoedebestrijding.»

(hl)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

**De kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be**

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

(advertentie)

OOK EEN VOLLE TENT BIJ STIJN

De sexjunkie komt eraan

(foto Pieter Baert)

Woensdag 24 november is niet zomaar een dag. Niet alleen vindt De Volle Tent voor de zesde maal in Leuven plaats, het is ook de verjaardag van Stijn, de man die tegenwoordig zijn plaats op de radio veroverd met nummers als 'Sexjunkie', 'Ziek' en 'G.Daddy'.

Arne Saey

Stijns muziek wordt door Studio Brussel omschreven als "dansbare nasty funk". Leuke elektrodeuntjes met soulvol gezongen teksten in het Engels, Nederlands en Frans zijn 's mans handelsmerk. Vorige week kon Groot-Brittannië kennismaken met deze Antwerpse evangelist van de elektrofunk. Zijn eenmansband tourde er rond in het voorprogramma van dEUS. Na zijn Britse avonturen zet Stijn nu ook voet aan wal in onze fuifgrage studentenstad. Het gaat Stijn voor de wind sinds zijn debuutalbum in april dit jaar verscheen.

Veto: Stemt het succes van je debuutalbum 'Euphoric' je euforisch?

Stijn: «Ik ben blij dat het album er is. Het is een last die van me afvalt. Daarvoor was er steeds het verlangen om een album uit te brengen en die wens is nu eindelijk in vervulling gegaan. Daarbuiten zijn mijn euforische momenten eerder schaars. Euforie heeft voor mij niet alleen een positieve, maar ook een negatieve connotatie. De ondertitel van het album is 'Wat een leven'. Dat is een uitdrukking die je in verschillende situaties kan gebruiken. Je kan gezellig op een terrasje in de zon zitten en zeggen: "Wat een leven", maar je kan evengoed urenlang in de file staan en mompelen: "Wat een leven..." Voor mezelf beleeft ik mijn leukste momenten op het podium. Daarbij heeft het uitbrengen van een album als voordeel dat meer mensen je muziek kennen. Wanneer ik dan optreed, kennen de mensen niet alleen de nummers van vorige optredens, maar kennen ze ook de muziek die op het album staat.»

Seksleven

Veto: Nummers zoals 'Sexjunkie' en 'Pussy On My Mind' en je podiumacts creëren een bepaald imago. Wat vindt je daarvan?

Stijn: «Zulke nummers trekken natuurlijk de aandacht, maar ik heb genoeg andere nummers waarin ik serieuzere onderwerpen aansnijdt. Een nummer zoals 'Ziek' gaat bijvoorbeeld over de rare manier waarop bepaalde mensen met elektromuziek omgaan. Sommige mensen blijven hangen bij het seksuele aspect van mijn muziek. Als ze alleen daarover oordelen, dan zegt dat meer over hen dan over mij. Ik heb dat imago vooral gekregen omdat het al lang geleden is dat iemand in Vlaanderen seksueel getinte

nummers heeft gebracht. Maar mijn nummers zijn meer dan het bejubelen van een interessant seksleven. Nummers als 'Is it You' en 'Wiezeddegij' gaan over het leven, de liefde en het zijn.»

Veto: Met welke artiesten zou je jezelf het liefst vergelijken?

Stijn: «Het is niet uit pretentie, maar ik vergelijk mezelf niet graag met andere artiesten. Wat mij vooral typeert, is dat ik alleen op een podium sta en mijn ding doe. Misschien is Daan wel vergelijkbaar. Hij staat ook alleen op het podium, misschien zelfs meer dan ik. Hij staat daar immers met alleen maar een gitaar en wat loops achter de hand. Voor de rest zijn Daan en ik wel erg verschillend. We zingen over verschillende onderwerpen en hebben een verschillend imago.»

Veto: Je gebruikt vaak ietwat oudere danscomputers. Heeft oudere apparatuur een voordeel ten opzichte van moderne computers?

Stijn: «Ik gebruik ook nieuwe apparatuur, maar oudere apparatuur heeft het voordeel dat die zoals de natuur is. Neem nu bijvoorbeeld een boom. Een boom heeft wortels, een stam en bladeren. Dat is duidelijk. Zo is het ook met oude computers: ze zijn duidelijk. Je hebt een knop met 'start' en een knop met 'stop'. Nieuwe apparatuur is zoals een winkelcentrum. Alles is aanwezig. Zo verlies je echter het noorden. De eenvoud van oudere computers spreekt me aan. Het is duidelijk wat zo'n ding kan en wat het niet kan.»

Tsjilpen

Veto: Je zingt zowel in het Engels als in het Nederlands. Is er een verschil daartussen?

Stijn: «In het Nederlands en in het Engels zingen is hetzelfde. Ik heb net opgetreden voor een Engelstalig publiek. Als de mensen ginder nummers zoals 'Wiezeddegij' horen, snappen ze wel wat je bedoelt. Het is zoals Björk die in het IJslands tsjilpt. De mensen begrijpen ook niet wat die juist zingt, maar ze voelen zich er wel door aangesproken. Het belangrijkste zijn de emoties die uitgedrukt worden en daar kan iedereen wel in komen.»

Veto: Als ik het goed voorheb, heb je nog Kleinkunst gestudeerd aan Studio Herman Teirlinck. Heeft dat een invloed gehad op je muziek?

Stijn: «Ik heb inderdaad één jaar Kleinkunst gestudeerd aan Studio Herman Teirlinck. Daarna heb ik vier jaar filmschool gedaan. Geen van beide opleidingen heb ik afgemaakt. Wat ik er vooral geleerd heb, is te doen wat ik zelf wil doen. Men zei toen: "Stijn, ge zijt ne koppigaard. Als het u hier niet aanstaat, ga dan maar gewoon uw eigen ding doen." En zo is het gebeurd. Ik heb geleerd me niet te veel aan te trekken van wat anderen zeggen. Als je in jezelf gelooft, dan lukt het wel. Als mensen beginnen te kneden, dan loopt het mis.»

Digitale architecten

Omdat De Volle Tent een allesomvattend kunstdagje is, wordt er ook ruimte gegeven aan beeldende kunsten. In de ruime zin van het woord weliswaar, want Wim Van der Vurst en Lieven Menschaert, de makers van de respectievelijke Artefact-installaties 'Downsizing the object' en 'Interaxity', willen kunst maken naar IT-normen.

Veto: Welke vorm heb je aan je installatie meegegeven?

Wim Van der Vurst: «De basis is een klein wit object waarin je kunt kijken. Er staat een computerscherm in. Door het witte object te bewegen kan je navigeren door de computerruimte. Zo creëert iedereen zijn eigen ruimte.»

«Het is een klein object, maar de essentie van de installatie is dat ze is voortgekomen uit een poging om de intensiteit van de digitale ruimte te verhogen. Normaal werk je gewoon met computer en muis. Nu kan je door lichamelijke bewegingen door een virtuele ruimte begeven.»

De tweede geëxposeerde installatie, 'Interaxity' van Lieven Menschaert, draait rond het begrip *processing*. Frons je ook de wenkbrauwen bij zulk een computer-technische term? We pluggen Menschaert

even op de dictafon in.

Lieven Menschaert: «De installatie bestaat uit een scherm, een camera en een computer. De camera is gemonteerd op een plaats met veel beweging. De bewegingen die de camera registreert worden naar de computer overgebracht. De computer zet die bewegingen om in data, geordend in een datafolder. Die data vormen een collectie van animatiepatronen die op een scherm worden geprojecteerd. Dat is *processing*. Een voorbeeldje: als je een bolletje op het scherm ziet, zal dat bolletje bewegen als jij met je hand beweegt voor de camera.»

Veto: Waar komt het idee van *processing* vandaan?

Menschaert: «Het is een taal, een omgeving, die gecreëerd wordt door een softwareprogramma. Dit programma is ontwikkeld in het *Interaction Design Institute Ivrea*, in Italië. Af en toe komt er een nieuwe versie online, die je kan downloaden.»

Meer informatie over 'Interaxity' van Lieven Menschaert vind je op www.interaxity.net. Deze installatie start in en rond STUK om 17u00 en loopt tot het einde van De Volle Tent. 'Downsizing the Objective' van Wim Van der Vurst staat van 10u tot 22u30 op dezelfde locatie.

(cvm)

"Het is een bastaard"

Als je zware gedachten hebt, weegt je hoofd dan ook meer? Deze vraag is de bouwsteen voor de voorstelling 'How heavy are my thoughts' van de Kroatische/Nederlandse kunstenaar Ivana Müller, volgende week te zien in STUK.

Veto: Is dit stuk ontstaan in Nederland, in Kroatië of ergens onderweg?

Ivana Müller: «In de brede zin? Het is de vraag wanneer je van jezelf zegt dat je een kunstenaar bent. In Kroatië studeerde ik literatuur en Frans aan de universiteit. Ik hield me bezig met het analyseren en begrijpen van verschillende vormen van vertellen en ik danste. Zo werd mijn interesse gewekt voor enkele theorieën rond taal en betekenis. Ik ben afgestudeerd op mijn tweeëntwintigste, daarna ben ik naar Amsterdam gaan studeren, aan de internationaal vermaarde School for New Dance Development. Ondertussen studeerde ik ook enkele maanden visuele kunsten in Berlijn.»

Veto: Hoe zwaar is je hoofd werkelijk?

Müller: «Feitelijk weegt een menselijk hoofd tussen vier en zes kilogram, afhankelijk van leeftijd en geslacht. Maar dat was natuurlijk niet de vraag waarin ik werkelijk geïnteresseerd was. Het concept 'zware gedachten' is niet psychologisch maar filosofisch bedoeld. De vraag 'Hoe zwaar is mijn hoofd' is een goed startpunt. Je kunt er relaties rond maken, beginnen denken en communiceren over begrippen zoals 'kennis' en

'begrijpen'. De vragen zoals 'Hebben gedachten een kleur of smaak', zijn intrigerend zoals ze op die manier worden gesteld, maar er zit meer achter.»

«Een metafoor is heel rijk. Er stellen zich aan de hand van de metafoor nieuwe mogelijkheden om over kennis te discussiëren. Het is mijn bedoeling de metaforen te ontgooien. Een metafoor wordt in de literatuur immers steeds 'dood' of 'bevoren' genoemd. Wanneer je de metafoor gaat ontgooien kan je vrij dingen uitvinden, een concept herbekijken en nieuwe mogelijkheden exploreren.»

Veto: De voorstelling is een 'lecture performance', wat kunnen we hiervan verwachten?

Müller: «Dit stuk 'steelt' als het ware het systeem van een lezing en plaatst dit in het theater. Het is een choreografie in die mate dat de gedachten in een choreografie gegoten zijn. Dan belanden we natuurlijk weer bij de discussie over wat nu precies een choreografie is.»

«Dit stuk is een theaterstuk maar tegelijkertijd gebruikt het strategieën uit de kunst en film. Ik noem het een 'bastaard', zoals bastaardhonden. Ik vind het woord 'bastaard' beter dan het woord 'hybride'. Een hybride is voor mij iets klinisch, iets dat in laboratoria wordt gemaakt. Een bastaard wordt op straat geboren.»

How heavy are my thoughts' van Ivana Müller op 23, 24 en 25 November in STUK, Naamsstraat 96, telkens om 20u30. Gratis tickets voor deze performance? Kijk op pagina 15.

(cvm)

“Ik kan altijd een bloemenwinkel beginnen”

Studeren lijkt vanzelfsprekend aan de universiteit of hogeschool. Werken daarentegen al wat minder. Niet voor Aurélie Welcomme. Zij studeert en werkt tegelijkertijd en blijft daar bijzonder kalm bij.

Ralf Eicker & Maarten Goethals

Aurélie Welcomme: «Ik ben beginnen werken in een bloemenwinkel in het zesde middelbaar. Die was gelukkig in de buurt. Ze zochten iemand die kleurrijke bossen bloemen wilde samenstellen. Eén voor-middag heb ik dat gedaan. Diezelfde dag nog stond ik al in de winkel de mensen te helpen. Vier jaar heb ik dat leuke werk gedaan. Ik studeerde intussen Grieks-Latijn, geen enkel probleem dus (*lacht*).»

«Ik hielp tijdens het weekend, vakanties en op drukke dagen. Als ik in de blok werkte, was dat van zes uur 's morgens tot half twee om dan in de namiddag te leren. In mijn eerste kandidatuur werkte ik minder. Tijdens de zomervakantie werkte ik dan weer wel met alle plezier, aangezien ik nooit tweede zit had. Maar voor alles geldt: de school komt op de eerste plaats.»

Veto: *Waarom een bloemenwinkel?*

Aurélie: «Het is interessant. Het had ten eerste niets te maken met mijn studie. Afwisseling kan deugd doen. Ten tweede ben je creatief en actief bezig. Het is leuk om bloemen bijeen te brengen tot een boeket. Je leert mensen kennen en als ze zeggen dat de bossen mooi en evenwichtig ogen, is dat altijd aardig meegenomen. Mijn werk werd langzamerhand een hobby. Ook weet ik intussen alles over Bancontact en prikklokken. Regelmatig werd mij ook gevraagd om artikelen te prijzen en de etalage te versieren. Als mijn studie mislukt, kan ik altijd een bloemenwinkel beginnen.»

Corpora

Veto: *Op je kot zien we geen enkel plantje staan.*

Aurélie: (*kijkt rond en lacht*) «Inderdaad, dat is wel een paradox. Ik denk er wel aan om er eentje mee te nemen, maar meestal zijn die planten zo groot en mijn kamertje is al niet echt ruim. Misschien eens een geranium of een cactus. Als je eens iets moet weten over planten, mag je het altijd vragen.»

«Na vier jaar bloemen verzorgen, leukte het om eens iets anders te doen. Ik

zag dit jaar op Toledo een werkadvertentie voor september. Een postdoctoraal medewerker zocht Romanisten voor zijn onderzoek over parallelle corpora. Hij werkte met uitgebreide corpora van de debatten van het Europees Parlement en de UNESCO Courier van 1992. Ik moest kijken of het gebruikte zinsplitsingsprogramma de zinnen goed splitste. Een voorbeeldje: het programma was verondersteld de zinnen te herkennen. Aangezien één Franse zin soms door twee zinnen in het Nederlands, of meer, vertaald wordt, en vice versa, controleerde ik of de

(foto Dimitri Eynikel)

zinnen wel goed gesplitst waren, en of de vertalingen aan elkaar beantwoordden. Was dit niet het geval, dan ging ik dat verbeteren in de 'text'-bestanden. Als er enige systematiek in de fouten zat paste men het programma aan. Het project was een samenwerking met de universiteit van Namen en het was allemaal redelijk

technisch, maar toch interessant.»

Veto: *Wat doe je nu voor werk?*

Aurélie: «Via de jobdienst van de K.U.Leuven kwam ik terecht bij het Centrum voor Historische Pedagogiek. Tot begin december werk ik daar. Ik, en gelukkig nog anderen, voegen cijfergegevens in de computer. Het cijfermateriaal komt uit statistische jaarboeken van het ASO. De volumes zullen weergeven hoeveel leerlingen, leerkrachten en scholen er waren in een bepaald jaar en in welke taalgemeenschap. De cijfers en sommen geven evoluties weer. Ik heb nu de jaargangen van 1968 tot 1972 ingegeven. Blijkbaar een groots project, met een klein beetje vertraging.»

Veto: *Doe je nog iets?*

Aurélie: «Om de twee weken begeleid ik eerstejaars met Franse spreekoefeningen. Ze hebben me gevraagd wegens mijn goede oefeningen van verleden jaar (*bloost*). Omdat ik ook de lerarenopleiding volg, is

“Mijn werk werd langzamerhand een hobby”

dat een goede voorbereiding voor later. Nu sta ik eens aan de overkant.»

Veto: *Tweede licentie Romaanse talen, een verhandeling, de lerarenopleiding, werken aan het Centrum én uitspraak-oefeningen. Heb je nog een leven daarbuiten?*

Aurélie: «Natuurlijk. In West-Vlaanderen wacht mijn lief braafjes op me (*wijst naar foto van haar vriend*). Die zie ik tijdens het weekend en samen doen we veel dingen. Op zondagmorgen ga ik met mijn familie naar rommelmarkten. Mijn broer koopt oude Playstationspellen en mijn ouders en ik oude boeken. Het is wel niet zo dat ik niets meer doe voor de nief tijdens het weekend.»

«Een strakke planning is wel nodig.

Zwaar uitgaan is niet echt besteed aan mij. In Leuven pik ik ook wel eens een filmpje mee met vriendinnen. Eigenlijk moet ik nog veel aan mijn verhandeling werken. Zo zei mijn promotor: “Wanneer ga ik u nog eens zien?” Ik voel me wel een beetje schuldig daarover. Soms denk ik wel: ik moet dit en dat nog doen en ik mag dan ook de rest niet vergeten.»

Veto: *Wat vindt je omgeving van je inzet?*

Aurélie: «Mijn ouders vinden het normaal dat ik werk. Dat ik nu voor de K.U.Leuven werk, maakt hen trots. Wel waren ze verbaasd toen ik stopte met de bloemenwinkel. Mijn vroegere vriendinnen van Kortrijk en zeker mijn lief gaven me als raad om me niet te overwerken. Toch is iedereen heel enthousiast en bovendien vallen de mensen waarmee ik al heb samengewerkt erg goed mee.»

Rijbewijs

Veto: *Maar waarom ben je eigenlijk begonnen met werken?*

Aurélie: «Om meer autonoom te zijn eigenlijk. Als je zelf geld verdient, hoef je je niet telkens te verantwoorden. Geen ouders die vragen stellen. Op reis gaan, iets kopen... ik kies en ik betaal. Eigenlijk is de belangrijkste reden dat ik zelfstandig wilde

handelen. Er komt een dag dat je niet meer afhankelijk bent van je ouders en ik wil voorbereid zijn. Het is een manier om volwassen te worden. Mijn ouders gingen ermee akkoord dat ik tijdens de weekenden ging werken. Bovendien was ik van plan om rijlessen te volgen om daarna een eigen autootje te kopen. Dat heb ik nu, weliswaar na enkele pogingen.»

Veto: *Leef je nu financieel helemaal onafhankelijk?*

Aurélie: «Neen, ik sta er niet helemaal alleen voor. Dat klinkt alsof mijn ouders geen geld willen geven, wat niet klopt. Ik krijg een beurs en ik regel de domiciliëring voor mijn kamer zelf. Mijn moeder helpt me wel bij het belastingformulier. Ik moet ook niet alles zelf kopen. Wanneer mijn ouders wekelijks boodschappen doen, brengen ze altijd iets mee, speciaal voor mij. En als ik printpapier nodig heb, neem ik een 'pakske' mee van thuis.»

1.600 DEELNEMERS AAN BLOEDSERIEUS

“Dat is nog maar de tweede vandaag”

Bloed doneren zou de normaalste zaak van de wereld moeten zijn. Iedereen heeft vroeg of laat wel eens een zakje bloed nodig. Hopelijk voor jou beter laat dan vroeg. Even polshoogte genomen in college De Valck hoe de bloedactie er verliep.

Siegild Lacoere

Nog maar net binnen of we mogen al aanschuiven in een rij wachtende studenten. Zijn zoveel studenten dan zo happig om wat van hun bloed aan de gemeenschap te schenken? Volgens Jan Geldhof, een van de dokters ter plaatse, komen er per dag ongeveer 400 studenten bloed doneren. Als je in gedachten houdt dat er in De Nayer ook een actie loopt en dat de actie Bloedserieus over twee dagen loopt, dan is de optelsom snel gemaakt.

Net voor ons in de rij staan twee

studentes Geneeskunde. Wat is hun motivatie om bloed te doneren? Het drankje na afloop en de gratis fuif? De Acco-zak vol hebbelingen?

Noella: «Net omdat ik Geneeskunde studeer, hoor ik veel over het tekort aan bloeddonors. Daarom is het voor mij een bewuste keuze om bloed te doneren.»

Karolien: «Om de twee weken geef ik sowieso plasma. Daarvoor krijg je bonnetjes. Als je genoeg bonnetjes hebt, krijg je een filmticket, maar zonder die bonnetjes zou ik het ook doen hoor. Wat bloed geven kan er dan ook wel vanaf. Hopelijk mag ik bloed geven, want ik weet eigenlijk niet hoe lang het al geleden is.»

Veto: *Hoeveel keer per jaar mag men bloed doneren?*

Jan Geldhof: «Dat kan vier keer per jaar. Als je bloed doneert, moet je er rekening mee houden dat het een maand duurt vooraleer alles weer op niveau is. Plasma doneren mag tot dertig keer per jaar. Bij het geven van plasma wordt dus niet het bloed

afgetapt maar enkel de stof uit het bloed gehaald die we nodig hebben. Plasma is broodnodig voor brandwondenpatiënten. Daarnaast kan je ook gewoon bloedplaatjes doneren.»

Gewicht

Na het invullen van de nodige formulieren begeven we ons naar de dokters die bepalen of we in aanmerking komen om bloed te geven. Daar ontdekken we zowaar een kennis die toch wat angstig zijn lot tegemoet stapt. Het is namelijk zijn eerste keer.

De dokter vraagt ons nog even hoeveel kilo's we meezeulen. Oops, de cruciale vraag over het gewicht vergeten in te vullen, echt niet opzettelijk. Een minuut later liggen we al op een bed te wachten op een naald in de ader. Moet het nu net niet naast ons mislopen! Niet erg, horen we van Martine Maquet. “Dat is nog maar de tweede vandaag, er liep iets mis met de

naald uit de ader trekken.”

Even later stroomt het bloed uit onze ader al in een buisje. Het doet toch even raar om het warme bloed tegen je arm te voelen lopen in dat buisje, maar eigenlijk is er echt niets aan. Als je een babbeltje slaat tussenin is het over voor je er erg in hebt. Misschien ligt dat aan onze goeie bloeddorsting, want we krijgen te horen dat ons zakje sneller vol is dan normaal. Toch leuk om dat even te weten.

Veto: *Krijgen studenten ooit slecht nieuws te horen na hun donatie?*

Martine Maquet: «Dat gebeurt. Alle stalen worden onderzocht en als er iets mis is met het bloed dan nemen wij contact op met de donor. Dat gebeurt via de post. O ja, nu zal je ook wel een brief in de bus krijgen maar dan louter om je te bedanken. Dus geen paniek als je een brief van ons ontvangt.»

Kotallemachtig

Koen Schepers
Preses WINA (Wiskunde,
Informatica, Natuurkunde)
Studentenwijk Arenberg 4-0

Je ziet ze meestal in het publieke, studentikoze leven, maar presessen hebben natuurlijk ook een plekje voor zichzelf. We gaan wekelijks op bezoek bij een Leuvense preses die dat plekje voor onze fotograaf openstelt.

Koen Schepers, student eerste licentie informatica en preses van WINA is te vinden in één van de grijze dozen van studentenwijk Arenberg. Samen met zijn medepresidiumleden heeft hij het gelijkvloers van één gebouw zowat bezet. 'Dat we met het presidium allemaal op dezelfde gang zitten is enorm handig. Afspraken zijn direct gemaakt, je hoeft nooit te bellen of te wachten op een mail. En het draagt natuurlijk enorm bij aan de sfeer hier op de gang.' Of er dan ook een aantal anekdotes te melden zijn? 'Wel, je hebt hier die rolstoelen al zien rondslingeren. Na cantussen komt er af en toe wel eentje hier terecht. Binnenkort beginnen we trouwens ook aan een rolstoelrijexamen.' Toevallige voorbijgangers zijn hierbij gewaarschuwd.

Tekst en foto's Roman Verraest

ERASMUSDAGBOEK: CATHÉRINE IN PARIJS (4)

Backvenir en Belgique

Twee maanden Parijs, een mens zou wel eens enige tekenen van grootheidswaanin beginnen vertonen. Men denkt namelijk dat de Franse taal niet langer grote geheimen in petto heeft, dat verdwalen onmogelijk wordt en dat de Franse hoofdstad van criminaliteit gevrijwaard is. Natúúrljik komt er dan de les in nederigheid die men al van op de fonkelende Eiffeltoren kan zien aankomen.

Machtsvertoon

Een kuch van mijnentwege. Een prompte rochelbui van een Argentijnse vriendin. De twee aanwezige Brazilianen lagen enige meters verder op de grond van het lachen. De vrouwen waren zoals immer gedistingeerd en een pak subtieler. Wij keken licht verbouwereerd, met opgetrokken wenkbrauwen en enigszins verontrust naar de man die boven ons uit prijkte. Tegen onze verwachtingen in, was hij geen drie meter lang en twee meter breed. Als we dan toch eerlijk zijn, het was een schriel ventje. Hij had een braaf hemdje aan, met daarover een trui van een beroemd merk met een groen dier als logo. Licht verlegen keek hij ons van achter zijn metalen brilletje aan. Onze kersverse kotgenoot bleek niet alleen een televisie, maar ook een zeer merkwaardig accent te bezitten. Zoals wij intussen al begrepen hadden, sprak hij een vreemde mengelmoes van Frans en Engels. De man wilde helemaal niet cool of hip zijn. Hij was gewoon zichzelf, hij was een Canadees. Vlotjes doch met enige aarzeling, vertelde hij ons het hele verhaal.

Het koeterwaals dat hij tegen ons sprak was het *chiac*, een typische jongerentaal in Nouveau-Brunswick, Canada en Moncton. Natuurlijk hangt er een klein stukje geschiedenis aan vast met een stevig staaltje machtsvertoon. Een korte situatieschets. In de zeventiende eeuw woonden er vele Franse familietjes in Acadia. De lokale bevolking was lief tegen zowel Engelsen als Fransen, aangezien zij geen zin hadden in vechtpartijen. Later werd het stukje land door Frankrijk afgestaan aan Engeland en toen begon de hele ellende. De Engelse regering besloot de Acadiens in 1755 te deporteren naar onder meer Massachusetts, Georgia en Louisiana. Na de oorlog mocht het brave volk terugkeren, maar als vanzelfsprekend was niet iedereen daartoe bereid. Ten gevolge van de Franse oorsprong en de directe nabijheid van het Engels, dit in combinatie met het sterke culturele bewustzijn van de Acadiens, ontstond er een eigen taaltje. Giet hier nog een vleugje jeugd over en je krijgt zinnen als "*worriez pas vos brains*" of "*well on s'ra ben à s'revoir*".

Charmes

Al die nieuwe informatie, dolle feestjes bij te leuke en openstaande Indiërs — eindelijk kon ik dansen zonder dat iemand mij aankeek als was ik een dolle koe —, een mens zou er moe van worden. Het toeval wou dat familiale gelegenheden mij naar huis riepen en tegen een weekendje comfort zeg ik zeker geen neen. Na de wildste verhalen van mijn medeleuvenaars, besloot ik ook de confrontatie met Leuven op een donderdagavond aan te gaan. Je gelooft het nooit, maar de hemel besloot in te storten op het moment dat ik van de Thalys stapte. Hollend over het Ladeuzeplein zag ik een grote naald in mijn rechterooghoek die ik verder probeerde te negeren. Hoe hard het ook regende, hoe vreemd de *Commerce*-man ook reageerde op mijn brede glimlach, het maakte toch iets los om mijn vriendjes en Leuven terug te zien. Het heeft wel zijn charmes om een stad goed tot vrij goed te kennen. Het bevrijdt je althans van enige pijnlijke momenten, die zich nog geregeld voordoen in mijn Erasmusomgeving. Onlangs liep ik immers rond in 'Luxembourg' met een Parijs-ervaren persoon. Toen vond ik het blijkbaar nodig de opmerking "Kijk daar, een groot gebouw" te maken. Groot was mijn schaamte toen de man antwoordde: "Ja, het Pantheon."

Cathérine Zenner

VRAAG VAN DE WEEK

Wat scheelt er aan de toiletten in de PDS-aula?

Elke week zoekt de redactie naar het antwoord op prangende vragen die iedere student zich wel eens stelt tijdens zijn carrière in Leuven. Die vragen kunnen zowel van praktische, kritische als informatieve aard zijn. Deze week trokken we naar de Pieter De Somer-aula om de wc-perikelen onder de loep te nemen.

De ene zal het nog niet opgemerkt hebben, terwijl de andere er al zijn slaap voor gelaten heeft: er scheelt iets aan de toiletten in de indrukwekkende Leuvense aula's. Inderdaad, het sanitair van de Pieter De Somer-aula heeft al heel wat studentenwenkbrauwen doen fronsen. Na een klachtenregen uit kennissen- en vriendenkring, besloten we dit potje niet langer bedekt te houden en het zaakje voor jullie op te helderen.

Een korte, maar doeltreffende rondvraag en een bijbehorend testje bij de mannelijke populatie dwingen ons vast te stellen dat het gerucht klopt. De mannenurinoirs spoelen automatisch door, wat op zich normaal lijkt te zijn, maar ze blijken bovendien in al hun enthousiasme het urinoir ernaast aan te zetten tot meespoelen. Verder bewijst ons veldwerk dat de urinoirs bevestiging nodig hebben van slechts één ander urinoir.

Biceps

Speculaties hieromtrent kunnen een aangenaam tijdverdrijf zijn, maar wij gingen te rade bij de bron, het K.U.Leuven-personeel. Daar meldt men ons dat de toestand zelfs verbeterd is, aangezien de PDS-urinoirs vroeger de gewoonte hadden om allemaal samen constant te blijven *sjassen*. Verder voegen ze er nog aan toe dat de wc-problemen voorlopig de pot op kunnen, want de K.U.Leuven heeft als onderwijsinstelling wel andere prioriteiten. Veel verandering in de wc-problematiek lijkt er voorlopig niet in te zitten. De Leuvense student kan dus maar beter wennen aan de eigenzinnige toiletten. Voorstel is nu dat mannelijke studenten een kameraad zoeken om de boodschap af te leveren aan de sanitaire voorzieningen in de PDS. Zo kunnen ze zij aan zij aan de waterschaarste in de wereld tegemoetkomen.

Ook bij de vrouwen blijkt er iets loos te zijn. Daar zouden de deuren net iets te goed sluiten. Menig meisje zou al een traumatische ervaring overgehouden hebben aan een tijdelijke opsluiting in de claustrofobische wc's. Bovendien moet je rekenen op de aanwezigheid van een heldin aan de andere kant van de deur die in staat is het slot te forceren. Van deze problematiek heeft het K.U.Leuven-personeel geen weet en men besluit dan ook er niets aan te doen. Een bijl of getrainde biceps zullen in de toekomst dus geen overbodige luxe zijn voor de doorsnee-deerne in de PDS-aula.

(mp)

LEZERSBRIEVEN

NSV (1)

Met veel interesse heb ik Uw themanummer van Veto over de NSV gelezen. Ik wil U bij deze van mijn grote vreugde over zoveel gratis publiciteit voor de NSV deelachtig maken. Meer in het bijzonder het interview met ondergetekende doet de (ijdele?) hoop rijzen dat Veto in de toekomst de aloude roep om wat meer glasnost, en wat minder links sektarisme in haar redactionele werk gestand zou doen, ware het niet dat elk weldenkend mens het nodig acht bij de jongste editie van Veto een paar kanttekeningen te plaatsen.

Iedereen kan ongetwijfeld begrip opbrengen voor het feit dat de groeiende aanhang en dito publieke aanwezigheid van de NSV - als traditioneel-studentikoze levensbond van studenten en oud-studenten met een Vlaams-nationalistische en rechtse inslag - U als minoritaire politieke strekking in het Leuvens studentenleven de ergste nachtmerries baart. Ik zou zo zeggen: het zij zo.

Dat U zich evenwel voor de kar van allerhande marginale en links-extremistische groupuscules à la ALS laat spannen, doet evenwel bij menigeen de wenkbrauwen fronsen. Menigeen had zich de Veto-redactie ongetwijfeld toch net dát ietsje breddenkender ingedacht dan als gangmakers van een ordinaar soort links extremisme dat in de Dijlestad enkel het nieuws haalt met pleidooien voor het verbod op het publiekelijk opvoeren van vrouwen in badpak.

Dat Marc Spruyt, stichter-voorzitter-voor-het-leven van het éénmanscollectief Blokwatch — toegegeven, Marc, soms kunnen we gemeend een hartelijk potje lachen om je bijwijlen boeiende 'onderzoeksjournalistiek' — mag komen opdraven om de 'stelling' te komen bekrachtigen dat de NSV tot de "familie" van een inmiddels onbestaande partij behoort, vinden we ei zo na nog bedenkelijker. Temeer daar genaamde zelf letterlijk bevestigt dat de NSV en het inmiddels onbestaande Vlaams Blok geen enkele formele band met elkaar hebben/hadden. Hetzelfde geldt overigens voor de verhouding van de NSV tot elke andere of nieuw opgerichte partij.

Op nogal vrij doorzichtige wijze pogen Veto en de 'rest' met man en macht te 'bewijzen' dat met de verordening van de politieke partij Vlaams Blok nu ook de ideologische maskers van de NSV gevallen zijn. Daarvoor wordt het meest gratuite arsenaal aan scheldproza aan het adres van de NSV weer bovengehaald: "racistisch", "gewelddadig", "extreem-rechts" ...

Dit alles om de Academische Overheid van de oudste Universiteit der Nederlanden onder druk te zetten om nu eindelijk eens een begin te maken met het terugschroeven van het academisch recht op Vrije Meningsuiting, doorheen de eeuwen een vaste waarde aan de Leuvense Universiteit. Het gaat, voor wie het nog niet doorhad, om het verbieden van het door marginaal-links zo gehate ter beschikking stellen van KUL-zalen aan de NSV.

Wel, waarde redactie, ik kan U met een gerust gemoed zeggen dat ik vrij gerust ben in de beslissing van de Academische Overheid van de Katholieke Universiteit Leuven, en ik word hierin zeker gesterkt na het lezen van Uw ongehoorde en beschamende aanval op diezelfde Academische Overheid in Uw redactioneel. Mocht ik van hen zijn, ik zou me dit niet laten zeggen.

U maakt in Uw themanummer over de

NSV gewag van de Politieke Beginselverklaring van de NSV, die in augustus van dit jaar werd aangenomen ter vervanging van de oude Beginselverklaring uit 1976. Wanneer U ze als bron of, godbetert, als 'bewijs' in Uw blad aanhaalt, nodig ik U logischerwijs uit om deze Politieke Beginselverklaring dan ook te publiceren, zodat iedere student in Leuven ze als bron kan lezen en zelf zijn of haar oordeel over de politieke lijn van de NSV kan vormen, in plaats van haar oncontroleerbaar aan te halen, en de NSV vervolgens af te schilderen als "racistisch" en "gewelddadig". Ik wil er geheel terzijde toch even op wijzen dat U dergelijke, publiekelijk geuite en neergeschreven beschuldigingen in Uw eigen belang best even met bewijzen kan staven. Dat kan U natuurlijk niet. Het is de Veto-redactie in deze niet om objectieve verslaggeving te doen, wel om gratuite sfeerschepperij.

Sfeerschepperij die er moet voor zorgen dat het crapuul van de straat, dat sedert jaar en dag in Leuven kraakpanden bijeenkruipt, alsook ander tuig van de richel, zich op den duur 'moreel' gesterkt voelt om elke NSV'er — en, bij uitbreiding, elke KVHV'er en elke traditionele en kleurdragende clubstudent — op zijn spreekwoordelijk bakkes te kloppen, telkens hij of zij het nog aandurft met flyer en affiche, met kleuren en publieke activiteiten naar buiten te treden. Kwestie van achteraf met een

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

verontwaardigde tronie te kunnen verkondigen dat de NSV 'alweer' in gewelddadige incidenten verwickeld was. Dit, dames en heren van de Veto-redactie, heet aanzetten tot haat en geweld jegens andersdenkenden. De mogelijke gevolgen van een dergelijke onbezonnen houding zullen dan ook geheel en al voor Uw rekening zijn.

Nu, even terug naar onze Politieke Beginselverklaring: daarin staat zwart op wit wat de NSV anno 2004 is: een strikt onafhankelijke rechtse en Vlaams-nationalistische traditionele studentenvereniging, die op geweldloze wijze ijvert voor een minimaal nationalistisch en studentikoos programma. Maak u geen zorgen: de Academische Overheid van de K.U.Leuven kent deze Beginselverklaring en heeft ze ook gelezen.

Er is bij de NSV dus geen plaats voor racisme, extremisme en eender welk asociaal of gewelddadig gedrag. Er is bij de NSV ook geen plaats voor lui die de NSV willen misbruiken als studentikoos ahangsel van een politieke partij en de regels dienaangaande bewust en structureel met voeten treden.

Zoals steeds is de NSV bereid om in een beschaafd debat te treden en kijkt zij uit naar initiatieven die het echte politieke en religieuze extremisme in de verschillende Vlaamse studentensteden op ondubbelzinnige wijze aan de kaak stellen.

Ik, persoonlijk, kijk alvast uit naar het verplichte en boeiende naschrift van de redactie op mijn lezersbrief.

Jürgen Branckaert,
nationaal voorzitter NSV

NSV (2)

Graag had ik even een kleine kritische bedenking willen maken over uw reportage die de banden tussen het NSV en Vlaams Blok (nu: Vlaams Belang) moest verduidelijken. U zal me hier niet horen zeggen dat het zou gaan om 2 onafhankelijke organisaties die als bij toeval een aantal overeenstemmende thema's aansnijden. Vanzelfsprekend zijn er banden tussen beide organisaties, daar was mijns inziens geen onderzoek naar nodig, vermits het 'common knowledge' is dat een aantal kopstukken actief waren in het NSV. Maar als men dan toch de vergelijking wil maken, laat ons dan ook vergelijken in de verhitte omstandigheden van toen. Zeker in de studentenstad Leuven waar slogans als 'Walen buiten' en 'Leuven Vlaams' nooit als racistisch werden bestempeld. Hoe dan ook, mijn ergernis bestond eerder in een demonisering van een bepaalde studentenvereniging door een betoog te willen voeren tegen het toelaten van het NSV in de universitaire gebouwen.

Voorreest lijkt me de taak van een universiteit het creëren van meningen, het uitlokken van reacties, hoe tegenovergesteld die ook zouden mogen zijn. Een universiteit moet een leefruimte zijn waar moet kunnen worden nagedacht, bekritiseerd. En daarvan uitgaande moeten er

doodzwijgen van extremen zal men enkel onderhuids de gevoelens aanwakkeren en zal men in de maatschappij een andere uitlaatklep moeten vinden. Ik pleit niet voor of tegen het NSV. Het enige doel dat ik voor ogen had is een debat met gelijke wapens voeren en niet dat een elite moet zeggen wat kan en niet kan. Men moet vertrouwen hebben in een democratie en het volk zal snel genoeg zeggen dat iets niet door de beugel kan, zodat de vrees van enkelen zal worden afgestraft door de ganse maatschappij. Maar laat ons alstublieft niet beginnen met een cordon sanitaire, want dat getuigt pas van dictatoriale neigingen.

Simon Raikert,
student handelswetenschappen

NSV (3)

In de NSV 'special' uit de Veto van maandag 15 november wordt tweemaal incorrect verwezen naar het LVSU.

In het stukje "28 jaar NSV, Een overzicht" staat er letterlijk te lezen dat het LVSU geen recht heeft op FKK subsidies omdat wij ons niet achter de anti-racismewet zouden scharen. De auteur heeft nagelaten zich bij ons te informeren over de ware situatie en trekt bovendien onze integriteit in twijfel. Zo plaatst men ons zonder kennis van zaken in hetzelfde schuitje als het NSV. Het LVSU weigert echter consequent elke vorm van subsidie. Niet omwille van het al dan niet aanvaarden van één of andere racismewet, wij hebben daar als vereniging nooit stelling over ingenomen, maar omdat wij onze liberale ideologie consequent willen doortrekken. Vanuit diezelfde ideologie gaan wij trouwens sowieso uit van de gelijkwaardigheid van elk individu.

Het LVSU wordt een tweede maal verkeerdelijk voorgesteld wanneer NSV-voorzitter Jürgen Branckaert ons ten onrechte bij het CDS onderverdeelt, als een vereniging met rechtstreekse banden met een moederpartij. Het CDS is inderdaad niet onafhankelijk en maakt daar ook geen probleem rond. Het LVSU is echter compleet onafhankelijk van welke partij dan ook. Ons bestuur en ons (ere)ledenbestand bestaan uit leden van verschillende politieke partijen, zowel als partijlozen. Het enige criterium dat wij hanteren is dat het kandidaat-lid dient de liberale ideologie te onderschrijven. Een criterium dat dus persoonlijk ingevuld kan worden. Het is waar dat wij vaak aanwezig zijn op congressen van de VLD, maar dit is ook niet meer dan normaal aangezien deze partij aanspraak maakt op het predikaat 'liberaal', maar dit zelden consequent invult. Wij zien het dan als onze taak om hen middels pamfletten en standpunten het lichtend pad te tonen. Er was trouwens ook een LVSU afvaardiging aanwezig op het N-VA congres waar Bart De Wever tot voorzitter gekozen is. Wij behouden ons het recht voor om dat op elk congres te doen, van welke partij ook.

Ten slotte moeten wij eerlijk toegeven dat we het een beetje spijtig vinden dat een randfenomeen als het NSV weer buitenproportioneel veel Veto aandacht krijgt, terwijl wij, na tien succesvolle activiteiten nog maar weinig positieve pers hebben mogen genieten.

Brandaan Mombaers
(politiek secretaris)
en **Bram Machtelinckx**
(voorzitter LVSU-Leuven)

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 8
22 november 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter Baert, Joris Beckers, Charlotte Bouckaert, Ben Deboeck, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Bram Delen, Nele De Meyer, Vera Derycke, Dries De Smet, Sofie De Smyter, Ralf Eicker, Dimitri Eynikel, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Maarten Goethals, Sieghild Lacoere, Herman Loos, Marieke Poissonnier, Anne Ruette, Arne Saeys, Tom Van Breussegem, Jeroen Vandrommels, Gijs Van Gassen, Clara Vanmuysen, Tijn Vereenooghe, Hanne Vermeiren, Roman Verraest en Cathérine Zenner.

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Nele De Meyer, Wim Gemoets, Tom Van Breussegem, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren .

Eindredactie:
Nele De Meyer en Wim Gemoets

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, Schwung, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Farma

• 22.11 Spaghetti-avond in de Capsule. • 23.11 Duitse boerencontus met burpcontest in de Capsule. • 25.11 Dark night in de Capsule.

Pedagogische kring

• 24.11 Johnny & Marina-avond in de Capsule.

Politika

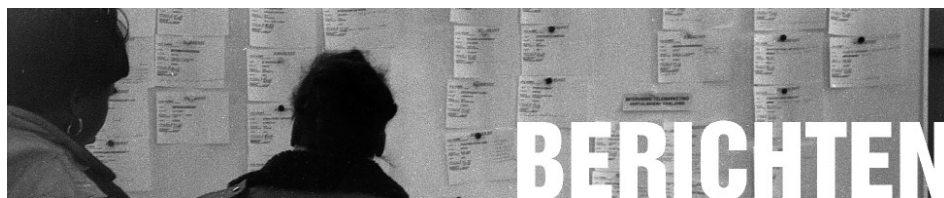
• 22/11 om 20.30 u: Film 'THX 1138' in Auditorium Max Weber, toeg. gratis. • 23/11 Polstok-nacht in Politika kaffee. • 24/11 om 18.00 u: Skireis infosessie in Auditorium Max Weber.

DINSDAG

DEBAT *To screen or not to screen pregnant women for HIV in Africa*, org. CADES.
20u LEZING Gespreksavond met Willy Claes, in ACW-gebouw (Bondgenotenlaan), org. CDS-Leuven.

DONDERDAG

13u VORMING Workshop 'presentatietips voor studenten', in Studieadvies K.U.Leuven (Naamsestraat 63), toeg. 10, org. Studieadvies K.U.Leuven.

Wie waagt de kans?

Iedereen met schrijftalent kan 248 euro, 124 euro, 75 euro verdienen. Dit zijn de prijsbedragen van de jaarlijkse wedstrijden die WEL, de Universitaire Werkgroep Literatuur en Media, organiseert:
- essaywedstrijd i.s.m. Stad Leuven. Gevraagd wordt één essay over een literair of algemeen cultureel onderwerp, met verwerkte bibliografie
- wedstrijd Flitsverhaal - Prozagedicht. Alle ultrakorte verhalen (maximaal twee bladzijden) zijn welkom. Anoniem insturen voor 15 december 2004. Zelfde modaliteiten. Uitreiking van de prijzen in het Leuvense Stadhuis.
Het volledige reglement: <http://uwel.allegro.be>
Informatie: 016/22.93.24

Schrijf een sportgedicht

Studeer je aan de K.U.Leuven of ben je personeelslid, schrijf dan een sportgedicht! Naar aanleiding van de Gedichtendag opent (FaBeR) op 27 januari 2005 een sportief poëzieparcours. FaBeR organiseert daarom een sportpoëziewedstrijd met een aparte arena voor studenten en personeelsleden. De drie beste sportspinsels uit beide competities worden beloond met een prijs ter waarde van 100 Euro en worden opgehangen naast die van Claus, de Coninck,...
Insturen kan tot 24 december 2004 naar pascal.delhey@faber.kuleuven.be of via je studentenkring. Vermeld duidelijk je contactgegevens.

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

K.U.Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op wekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

RecupPC

RecupPC vzw
Oude Diestsesteenweg 3
3010 Kessel Lo (Leuven)
Telefoon: 016/26.13.49
Telefoon: 016/25.91.03
www.recupc.be
Openingsuren winkel:
Dinsdag - Zaterdag : 12-18

**Tweedehands-
toestellen
1 jaar garantie**

Laptops
vanaf: 300,00 euro
max.: 600,00 euro

Desktops
vanaf: 80,00 euro
max.: 435,00 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.
Gratis helpdesk.
Eigen hersteldienst (lage prijzen).
Prijzen en specificaties:
www.recupc.be
(advertentie)

Cultuurkalender

Toneel

Dinsdag 23.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Victoria: White Star, 20u30
Woensdag 24.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Hanneke Paauwe: De Potloodmoordenaar, De Portretterierie en Smeltende gedachten, vanaf 13u
Dinsdag 23.11.04, woensdag 24.11.04 en donderdag 25.11.04: Molens Van Orshoven
Braakland/Zhebuilding: Immaculata, 20u

Dans

Dinsdag 23.11.04, woensdag 24.11.04 en donderdag 25.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Ivana Muller: How heavy are my thoughts?, telkens om 20u30

Muziek

Donderdag 25.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Isan en To Rococo Rot, 21u30
Donderdag 25.11.04: Romaanse Poort
Vlaams Radio Koor: Ode to music, 20u
Donderdag 25.11.04: Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21
Die Fledermaus

Film

Zaterdag 27.11.04 tot zaterdag 04.11.04: Cinema Zed, STUK, Naamsestraat 96
Internationaal kortfilmfestival, meer info www.kortfilmfestival.be

Literatuur

Vrijdag 26.11.04: Tweebronnen, Rijschoolstraat 4
Floortje Zwigtman
Zaterdag 27.11.04: Tweebronnen, Rijschoolstraat 4
Stefan Boonen

Voor de volledige programmatie van De Volle Tent op woensdag 24.11.04: www.cjp.be

Wil u een culturele uitspatting aankondigen? Mail naar cultuur@veto.be.

Gratis tickets voor Ivana Müller

STUK geeft 20 vrijkaarten weg voor 'How Heavy are my thoughts' van Ivana Müller.
- 10 kaarten voor dinsdag 23 november en 10 kaarten voor woensdag 24 november, telkens om 20u30.
- Bellen naar 016/320.320

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	K	I	A	S	N	E	L	S	T	
2	E	N	I	G	M	O	E	T	E	
3	P	E	R	E	C	S	P	E	L	
4	I	S	T	O	O	E	N	G		
5	E	L	I	M	B	U	R	G		
6	V	A	K	B	O	N	D	T		
7	T	A	B	O	O	I	P	O		
8	A	R	I	A	L	E	V	E	R	
9	L	I	E	V	E	K	E	E	S	
10	G	A	L	A	N	T	T	S	O	

Alles kan beter

Wie ooit al eens gesukkeld heeft met een afstandsbediening, verstrikt geraakt is in DVD-menu's, of zich suf gezocht heeft op een website, kan herademen: een oplossing is in de maak. Sinds september huist in ons eigenste Leuven een gloednieuw 'usability lab', dat het gebruiksvriendelijker maken van nieuwe technologieën beoogt.

Vera Derycke & Sieghild Lacoere

Aan Alma 2 kijkt de gemiddelde student niet verder dan de potten vol dampend voedsel, maar vlak ernaast, in het mediacentrum, ontdekken we een indrukwekkende ruimte: het 'usability lab'. Dat bestaat uit twee ruimtes, afgescheiden door een *one-way mirror*: in de observatieruimte worden alle bewegingen van de proefpersonen nauwgezet gevolgd, in de huiskamer testen die proefpersonen nieuwe interactieve technologieën uit. Wij denken al meteen aan ondervragingen, *good cop — bad cop* spelletjes uit onze favoriete politiereeks, maar die vrees blijkt ongegrond. Onze gidsen van dienst zijn Bieke Zaman en David Geerts die aan een doctoraat rond *usability* en *sociability* van interactieve televisie werkt.

Ontwerp

Veto: Wat is het doel van het usability lab?

Bieke Zaman: «Wij willen in de eerste plaats innovatieve en interactieve technologieën op hun gebruiksgemak testen. Een voorbeeld daarvan is interactieve televisie: vaak blijken voor ons evidente toetsen, zoals 'Del' of de backspacetoets, voor problemen te zorgen bij een bepaalde doelgroep. Een ontwerp kan soms heel mooi ogen, maar ontwerpers kunnen zich dikwijls geen voorstelling meer maken van de gebruiksmoeilijkheden ervan. Daarom tes-

ten we bij proefpersonen uit die Doelgroep of het ontwerp voor problemen zorgt, en zoja, wat er aan verbeterd kan worden.»

Veto: Bestaan er veel usability labs?

David Geerts: «Een aantal banken hebben zulke labs en een paar commerciële onderzoeksbureaus ook. Daarnaast heb je bij psychologie ook wel labs om te observeren, maar die zijn niet echt gericht op productontwikkeling of verbetering. Ons lab is wel goed uitgerust omdat we in het verleden bij die andere labs ervaring hebben kunnen opdoen. Daaruit leer je wat beter kan en ook wat goed is.»

Veto: Werken jullie vooral samen met bedrijven?

Zaman: «Soms komt er een concrete vraag van een bedrijf om het gebruiksgemak van een toestel te testen, maar wij werken ook samen met de Vlaamse Overheid. Die heeft een onderzoeksinstituut opgericht, het Interdisciplinair Instituut voor Breedbandtechnologie (IBBT), dat van Vlaanderen een internationaal erkende speler in de informatiemaatschappij wil maken. Ons Centrum voor Usability Onderzoek (CUO) verricht onderzoek naar de gebruiksvriendelijkheid van nieuwe breedbandtoepassingen, zoals interactieve televisie bij Telenet.»

“Een ontwerp kan soms heel mooi ogen”

Wetenschappelijk

Geerts: «Naast het productgerichte onderzoek voor bedrijven doen wij ook aan het meer wetenschappelijke onderzoek. Zoals er in bijvoorbeeld labs bij psychologie of biologie proefpersonen aan testen worden onderworpen om resultaten puur te evalueren voor het onderzoek.»

Veto: Heeft het onderzoek in dit lab niet altijd een productgerichte zijde ook al is het meer wetenschappelijk onderzoek?

Geerts: «Misschien is er inderdaad wel

altijd een focus om een product beter te maken maar echt wetenschappelijk onderzoek, verschilt toch wezenlijk van het onderzoek dat we louter uitvoeren om een product te verbeteren. Bij wetenschappelijk onderzoek ga je wat grondiger te werk. Met meer proefpersonen bijvoorbeeld, omdat er dan meer tijd voor is.»

Proefkonijn

Veto: Kan eender wie proefpersonen worden?

Zaman: «De proefpersonen worden uitgezocht door gespecialiseerde recruiterbureaus op basis van de doelgroep. Onze steekproef is wel beperkt: slechts vijf à tien mensen testen de nieuwe technologie. Uit onderzoek is namelijk gebleken dat vanaf tien mensen telkens dezelfde resultaten opduiken, dus voor ons is een dergelijke groep representatief.»

Veto: Wat verwacht u van de proefpersonen?

Zaman: «De *thinking aloud*-methode is heel belangrijk. De proefpersoon moet met

andere woorden bij iedere stap luidop redeneren en zijn mening over de toepassing geven. Dat maakt het voor ons veel gemakkelijker om te weten waar er problemen opduiken.»

Veto: In de geënceneerde huiskamer zien wij naast de computer een helm staan, met allerlei camera's aan. Wat is dat precies?

Geerts: «Die zorgt voor de *eye-tracking*: de camera's volgen het oog van de proefpersonen, waar zij naar kijken. De helm zorgt voor een *scene view*, terwijl een ander apparaat, links van de computer, de pupillen detecteert. Dat apparaat gebruiken we voor webtoepassingen, want de ogen mogen niet wegdraaien van het scherm om de pupillen te kunnen volgen. Bij de helm is dat geen probleem. Een concrete toepassing van deze technologie is een onderzoek naar *banners*, want de adverteerder wil natuurlijk weten of zijn *banner* gezien wordt, of dat surfers zichzelf getraind hebben om daar niet op te letten.»

(foto Charlotte Bouckaert)

DE TEST DOORLOPEN

Onder het oog van de camera

Het usability lab, toch wel een pronkstuk voor het nieuwe mediacentrum, konden we niet meer voorbijlopen zonder er eens een kijkje te nemen. Hoe verloopt een test? Wat kan men zich daarbij voorstellen? Vragen die we beantwoorden door zelf een test te doorstaan.

Vera Derycke & Sieghild Lacoere

Uw proefpersonen van dienst zijn geen fan van examens, testen en soortgelijke sadistische uitvindingen. We liepen dus niet over van enthousiasme om ons voor het oog van camera's te laten testen, maar goed, dat hebben we over voor een staaltje onderzoeksjournalistiek. Gelukkig was de *one-way mirror* niet perfect afgesteld, zodat we de mensen in de observatiekamer óók konden observeren — ziedaar een koekje van eigen deeg. Onze zorg was: waar bevinden zich al die camera's? Een *Enemy of the State*-gevoel bekwam ons — hoewel we in niets lijken op een door de NASA opgejaagde Will Smith. De test ging over de gebruiksvriendelijkheid van www.mediacentrum.be, hun eigen webstek. De uitleg was duidelijk: redeneer hardop, begin met 'start' en eindig met 'stop'. 1-2-3 Go!

Complexiteit

Eerste vraag: «Hoe kun je tijdschriften uitlenen in het Mediacentrum?» Dat leek ons wel een redelijk makkelijke vraag, maar de kleine lettertjes en de haast deden ons naast de vermelding 'Tijdschriften worden niet uitgeleend' kijken. We waren al bezig een e-mail op te stellen om een boek uit te lenen. Hé, valstrik!

Volgende vraag: «Hoe kan je scannen in het Mediacentrum?» De vraag was ons niet helemaal duidelijk. De bedoeling was waarschijnlijk te weten te komen waar je precies moet zijn om te scannen, de prijs, enzovoort. Het bleek om de händleiding van de scanner te gaan. Händleiding? Volgens ons stond een scanner bedienen gelijk aan op de knop 'scan' duwen, enige complexiteit betref-

fende een scanner was ons dus vreemd. Tweede misser.

De laatste opdracht, dat zouden we wel even snel in orde brengen. Nee, nu lieten we ons niet meer vangen. «Hoeveel kost de opleiding *Usability Design* voor particulieren?» We haalden opgelucht adem, dat hadden we zó gevonden: 3120 euro. Met enige trots antwoordden we en zeiden 'stop'. Een paar regels eronder stond echter dat particulieren 25 % korting kregen. Néé, het is niet waar, we waren er ingestonken. Ons vertrouwen in onze navigatiekunsten slonk zienderogen.

Men had toch wat mededogen: we bleken niet tot de doelgroep te behoren en dus was het niet abnormaal dat onze test de mist ingegaan was. Dat hardop denken, daar hadden we geen boodschap aan. Als een mens aan het sukkelan is, dan komt er toch alleen maar 'euh' en 'pff' uit. We hadden eigenlijk gehoopt om een test met interactieve televisie te doen, maar dat was niet het geval. Daar komen we nog voor terug, en dan zal het goed zijn, reken daar maar op!

Observatie

Toegegeven, de test liep niet echt lekker, maar volgens David Geerts behoorden we nu ook niet tot de doelgroep waarvoor de site van het mediacentrum gemaakt werd. In het donker verscholen, tussen talrijke apparaten en computers zagen we de proefpersoon plaatsnemen in de woonkamer. Een ietwat vrijgezellenaandoende woonkamer, dachten we erbij. Het zou er leuk vertoeven zijn, mocht je niet weten dat er aan de andere kant van het spiegelraam onderzoekers zitten die jouw gedrag nagaan. Na een duidelijke taakopdracht was het telkens zoeken voor de proefpersoon om de taak tot een goed einde te brengen.

Vertwijfeld zagen we de proefpersoon zich verdiepen in de site, terwijl David naast ons zei wat deze fout deed en

waarom deze de taak niet tot een goed einde bracht. Navigatiefouten kwamen frequent voor, gewoon omdat de proefpersoon niet wist waar te zoeken op de site of de vraag niet goed begreep.

Aan het begin van de taak zei de proefpersoon telkens 'start' en op het eind 'stop' waardoor deze het gevoel kreeg dat het om een soort wedstrijd ging. 'Start' en 'stop' zijn termen die een wedstrijdgebonden connotatie oproepen. Daardoor werden bepaalde taken niet tot een goed einde gebracht omdat de proefpersoon niet lang genoeg doordacht over de vraag. Deze stopte de taak eigenlijk al nog voor die beëindigd mocht worden. Wij helemaal blij dat we met onze opmerking dat de woorden 'start' en 'stop' misschien geen optimale gebruikstermen zijn, een constructieve bijdrage konden leveren.

David Geerts: «De proefpersoon mag inderdaad niet het gevoel krijgen dat hij binnen een bepaalde tijd een taak tot een goed einde moet brengen. We testen de gebruiksvriendelijkheid. Soms moeten we ze echt aansporen om langer te zoeken dan ze normaal zouden doen. In principe kan een proefpersoon dus geen fouten maken.»

Valt er een conclusie te trekken na onze test? Niet echt, aangezien wij geen product getest hebben. Maar we hebben er wel geleerd hoe nuttig *usability* testen kunnen zijn. Voeling met de werkelijkheid verliezen productontwikkelaars wel een keer. Een beeldopname met de resultaten van een test kan hen echt doen inzien waar het fout loopt én dat het fout loopt voor de gebruikers. Zonder dat harde bewijs wordt het soms een subjectieve discussie, wat het eigenlijk niet mag zijn.

“Dat hardop denken, daar hadden we geen boodschap aan”